

KODUTEEL

„NÕNDA NAGU MINA TEID OLEN ARMASTANUD,
ARMASTAGE TEIEGI ÜKSTEIST!”

Jh 13:34b

SELLES NUMBRIS:**JUTLUS***Hans Lahi*

Suhete edendamine läbi Jumala armastuse 4

ARVAMUS*Üllas Tankler*

Jätakuvalt ligimese otsinguil 6

HINGEHOID*Jana Tamm*

Suhe kui ahvileivapuu? 9

JUHTIMINE

Armastavatest suhetest koguduses 12

Intervjuu Urve ja Olav Pärnametsaga

MEIE PASTORID

Intervjuu Toomas Pajusooga 14

AJALUGU

Külmale maale 17

Intervjuu Ingrid Sõberiga

KIRIKUELU*Marjana Luist*

Vaimulike õppe- ja osaduspäev 20

Kaire Lotamõis

Veebinar „Evangeelium eestimaalastele“ 20

Priit Tamm

Olukorrad Ühinenud Metodisti Kirikus 21

TÖÖVALDKONNAD*Raivo Nikiforov*

Kaplanid Kaitseliidus 22

Külli Pilv

Väärikas traditsioon uues kuues 23

KOGUDUSTE ELU*Triin Tarendi*

Jõhvi kogudus tähistas 50. juubelit 24

Vladimir Beregovoi

Sillamäe Jumala Õnnistuse Kogudus – 20 ... 26

Marjana Luist

Aseri koguduse ajaleht 27

TUNNISTUS

Pöördumislööd 28

NOORTENURK

METOnoorte kevadmatk 31

Noortetoimikond kasvab üheskoos 31

Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn

Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee

www.metodistikirik.ee/koduteel

Toimetaja: Marjana Luist

Toimetuse kolleegium: Robert Tšerenkov, Andres Kapp,

Anneli Klausson, Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Meeli Tankler,

Inna Välja

Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser

Keeletoimetaja: Inna Välja

Keeletoimetaja abi: Marleen Koppel

Küljendus: Kersti Tormis

NURISEJAD

Uhkelt läks ta minust mööda,

kättki anda polnud aega –

ainult peaga noogutas.

Olen käinud võõras peres,

viibinud ka naabri juures,

kuidas seal mind kohtlevad.

Tõesti meil on leigust, tuimust,

vähe armastust ja lahkust.

Kantslis aina pikad loengud,

lauljatel, mis moodi soengud!

Lähed ütle – pahandab.

Seda aga kuuled üha:

andke ikka rohkem raha,

õnnis see, kes ohverdab.

Mis siis imestada maksab,

kui meil kogudus ei kasva.

Eelistatud meil on mõned,

laulavad ja peavad kõnet,

esirinnas igal pool.

Sina aga istu taga,

tee mis tahad, kasvõi maga,

sinu vastu puudub hool.

Ei tea, kas ka taevariigis,

eelistatud erileeris?

Lugu see nüüd ette kantud:

minule vist pihta antud –

mõtleb mõni vend või õde.

Enam siia ma ei tule,

ja kas mujal ruumi pole...

Kuulge, mis meil kiri ütleb:

/2. Kr. 7:7/

„Teil ei ole kitsas meie seas,

vaid teil on kitsas oma südames.“

Aleksander Kuum

HOIA SILM PEAL

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL

Facebookis aadressil

<http://www.facebook.com/emk.koduteel>

Veebikodus aadressil

<http://www.metodistikirik.ee/koduteel>

Issuu keskkonnas aadressil

<http://issuu.com/koduteel>

Halastaja Jumal, me tunnistame, et me pole armastanud oma ligimesi ja me ei ole tähele pannud hädasolijate hüüdu. Selle lausega armulaua liturgiast tunnistame me armastuse puudumist, mida ema Teresa pidas suurimaks patuks, nimetades seda kohutavaks ükskõiksuseks kaasinimeste suhtes. Küllap tal oli õigus – abi pakkumata mööda minna abivajajast ja mitte hoolida hukka minevast ligimesest – see ongi kohutav. Eriti kohutavana tundub see meile siis, kui oleme ise abivajaja või hukatuse teel kõndija ja pilkugi meile pööramata mööduvad need, kes võiksid meid aidata ja meile valguseks olla.

Armulaua liturgia tekst jätkub sõnadega: me palume, anna meile andeks. Andeks palumine eeldab valmisolekut muutuseks ja oma elu ümber korraldamiseks, et edaspidi eksimust vältida. Meie enda jõust jääb siinkohal väheks – üksnes oma pingutustele tuginedes me ei suuda armastada ligimest nagu iseennast. Ikka kipub enesearmastus esile tükima. Rõõm on tõdeda, et meid ei ole ligimese armastamise ülesandega üksi jäetud. Piibel suunab meid armastuse allikale Kristuse sõnadega: „Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist!“ (Jh 13:34b.) Rist ja ülestõusmine on lähteallikaks meie ligimese armastusele. Jumala armastus meie vastu teeb võimalikuks ligimese armastuse, nii nagu Hans Lahi oma jutluses tõdeb: armastus on Püha Vaimu and (lk 4–5).

Foto: erakogu

Käesoleva numbriga fookusteemaks on armastavad suhted ja ligimesearmastus. Ajakirjast, mida käes hoiad, leiad mõtteid selle kohta, kes on ligimene (Üllas Tankler, lk 6–8), kuidas praktiliselt suhteid arendada (Jana Tamm, lk 9–11) ning kuidas koguduse liikmeid armastusele õhutada (Olav ja Urve Pärnamets, lk 12–13). Tunnistuste rubriigist (lk 28–30) saad lugeda lugusid, mis räägivad suhete olulisusest inimeste pöördumisel. Näiteid ligimesearmastusest võid leida ka Ingrid Sõberi küüditamisloost (lk 17–19). Loodan, et see ajakiri innustab sind, hea lugeja, otsima armastuse allikat – Jumalat, et Temast ammutada jõudu ligimesearmastuseks ja rõõmsaks sõnakuulelikkuseks Jeesuse Kristuse, meie Issanda läbi, nagu lausume seda armulaua liturgial.

MARJANA LUIST,
toimetaja

Foto: Pixabay

Suhete edendamine läbi Jumala armastuse

Jh 13:34 on kirjutatud: „Ma annan teile uue käsu: armastage üksteist! Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist! Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate.“

Apostel Johannes on seda väljendanud kokkuvõtvalt – Jeesus armastas oma jüngrid lõpuni. (Jh 13:1) Pärast Jeesuse viimast paasa-söömaega, kui Juudas oli reeturlikult Jeesuse äraandjaks osutunud ja nende hulgast lahkunud, hakkas Jeesus kõnelema oma õpilastega: „Ma annan teile uue käsu: armastage üksteist! Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist!“ Siinkohal võib lugejal tekkida küsimus, et miks Jeesus toob armastuse „uue käsuna“ välja? Käsuseaduses oli ju kirjutatud: „Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest, kõigest oma hingest ja kõigest oma väest“ (5Ms 6:5) ja „armasta oma ligimest nagu iseennast“ (3Ms 19:18). Jeesus koondas selle hiljem üheks ja kõige täht-

samaks käsuks, selgitades seadusandjatele, et neis kahes käsus ongi koos kogu Seadus ja Prohvetid. Pidid ju ka Jeesuse jüngrid sellest teadlikud olema? Kas ei olnud nad siis piisavalt näidanud üles armastust üksteise suhtes? Või missugust uut laadi armastust Jeesus mõtles selle all, kui Ta neile selle käsu andis?

Johannes kirjutab, et Jumal on armastus. (1Jh 4:8) Pühakirjast näeme, et see on Jumala olemus ning väljendub Tema tegudes. Kui Jumal lõi maailma, siis Ta tegi seda armastusega. Seda võib märgata kõikjal loodus, mis on nii rikas ja täiuslik: lilleõies, liblikas, päikeses või vikerkaares. Muidugi juhul, kui on silmi seda näha või aega märgata. Seejärel lõi Jumal inimese oma näo järgi meheks ja naiseks.

Foto: Pixabay

Foto: EMK pildikogu

Nii sündis esimene inimpaar, esimene harmooniline abielu, kus mees hoiab oma naise poole ja nad saavad üheks. Nii sündis armastus mehe ja naise vahel. Kõik oli täiuslik! Jh 3:16 algab sõnadega: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud ...“. Kui aga esimesed inimesed langesid pattu, langes ka kogu loodu inimese sõnakuulmatuse tõttu patu needuse alla ning sai allutatud kaduvusele. „Kuid ometi lootusega, et kogu loodu vabastatakse kord kaduvuse orjusest,“ kirjutab apostel Paulus. Eelpool kirjasolev salm, Jh 3:16 jätkub sõnadega: „... et Ta oma ainusündinud Poja on andnud, et igaüks, kes Temasse usub, ei hukkuks, vaid tal oleks igavene elu.“ Siit nähtub, et tõeline armastus, mis on kreeka keeles väljendatud sõnaga *agape*, on ohvrimeelne, tingimusteta ning tugevam kui surm.

Jh 15:13, 14 toob apostel esile Jeesuse sõnad: „Ei ole suuremat armastust kui see, et keegi annab elu oma sõprade eest. Teie olete mu sõbrad, kui te teete, mida ma teid käsin.“ Ja taas kordub 17. salmis see käsk: „Armastage üksteist!“ Jumal tegi oma armastuse nähtavaks sellega, et Kristus suri inimeste eest. Teod, mis on tehtud armastuses, kannavad vilja ja teod, mis ei lähtu armastusest, ei lähe arvesse ega anna ka oodatud tulemust. Tuntud pühak Ema Teresa, kes aitas ning teenis kõige vaesemaid ja viletsamaid, on öelnud: „Me ei pea tegema suuri asju, vaid väikesi, kuid suure armastusega!“ Armastus väljendub armastustegudes. Nii meie igapäevaelus, suhetes kui ka ühis-

konna teenimises. Apostel Johannes kirjeldab: „Õhtusöömaajal olles tõusis Jeesus üles, pani oma kuue ära, võttis rätiku ning sidus selle endale vööle. Seejärel kallas ta vett vaagnasse ning hakkas pesema jüngrite jalgu ja kuivatama rätikuga, mis oli tal vööle.“ (Jh 13:4,5) Teenides sel viisil oma õpilasi, jättis Ta meile eeskuju. Armastusest sünivad teod, mis toovad esile elu! Seal kus valitseb armastus, on rahu. Armastuse vastandiks on aga ükskõiksus, hoolimatus, vihkamine ja mäss. Mäss Jumala, Tema seaduste, kogu loodu ja kaasinimese vastu.

Kus aga valitseb armastus, seal on harmoonia.

Armastusest on loodud palju laule ja luuletusi, kirjutatud romaane ja tehtud filme. Kohati nagu tunduks, et see on nii äraleierdatud teema, ja ometi ... me kõik januneme selles kiirustavas maailmas tõelise armastuse järele. See on üks inimese olulisemaid põhivajadusi – armastada ja olla armastatud! Armastuse apostlikult kutsutud Johannes, noorim Jeesuse jüngritest kirjutab: „Armsad, armastagem üksteist, sest armastus on Jumalast,“ (1Jh 4:7) ja lisab veel, et „see käsk on meil Temalt endalt, et kes armastab Jumalat, armastagu ka oma venda!“ Arvan isiklikult, et siin on meil kõigil veel parasjagu kasvuruumi. Kuid, kas saab siis armastust käskida või kedagi armastama sundida? Apostel Paulus kirjutab kirjas roomlastele: „Jumala armastus on välja valatud meie südamesse Püha Vaimu läbi, kes meile on antud“. Nii on ka armastus Püha Vaimu and!

Jeesus palus Isa meie eest, „et see armastus, millega Sina oled armastanud Mind, oleks nendes ja Mina

Tõeline armastus, mis on kreeka keeles väljendatud sõnaga *agape*, on ohvrimeelne, tingimusteta ning tugevam kui surm.

Foto: Pexels

oleks nendes.“ (Jh 17:26) Vahel me isegi ei märka, kuidas Jumal tõmbab meid inimlike sidemete ja armastuse paeltega, nagu seda on kujundlikult edasi andnud prohvet Hoosea. (Ho 11:4) Ta saadab meie teele inimesi, kes kannavad endas ja jagavad välja sedasama jumaliku armastust. Inimesed, kes sageli naeratavad sulle ja kellega koos on lihtsalt hea olla. Ja kus siis veel, kui mitte oma perekonna ja oma koguduse vendade-õdede keskel peaksime sellist armastust nägema ja kogema!

On veel üks üldtuntud tõsiasi, et elu dikteerib ette igasuguseid olukordi ja üsna sageli võivad need kahjustada ka inimeste vahelisi suhteid. Seetõttu vajame alandlikku südant ja andestavat meelsust. Öeldakse – kes armastab, see andestab! Andestus, nagu armastuski, on üks ilusamaid sõnu. See toob kaasa lepituse, rahu ja harmoonia, mida kogu maailm vajab. Ja maailm meie ümber jälgib meid. Inimestena teeme aeg-ajalt vigu ja teinekord käitume inetult või haavame kedagi oma sõnadega, mida pärast kahetseme. Valmisolek andestada teisele tema eksimus ja süü, kui ka oma enda vigade tunnistamine ja andekspalumine, aitavad taastada hea suhte ja maandada tekkinud pin-

ged. Targa Saalomoni poolt kirjapandud „Õpetussõnades“ seisab kirjas: „Vihkamine õhutab riidu, aga armastus katab kinni kõik üleastumised.“ (10:12) Ka Kristus suri meie eest, kui me elasime alles oma pattudes. Seetõttu on kehtiv meile täna see Jeesuse käsk: „Armastage üksteist! Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate.“ Kui me oleme lähedases ja armastavas suhtes Jumalaga, siis on loomulik, et oleme heades suhetes ka oma kaasinimestega, eeskätt aga kaasukli-kega Kristuse koguduses.

Palvetagem, et Issand Jumal täidaks meid oma Püha Vaimuga ja läidaks meie südames armastuse tule. Nii et meie usk ja teodki oleksid rajatud armastusest Jumala ja kaasinimese vastu ning meie elu kannaks kaunist vilja! Täitku Jumal meid oma armastusega, et meil oleks seda jagada teistega, et purunenud suhted saaksid terven- datud ning rahutud südamed täidetud suure rõõmu ja rahuga. Meie maa, meie inimesed, meie pered ja kogudused vajavad seda. Me palume seda meie Issanda Jeesuse Kristuse nimel. Aamen.

HANS LAHI,
Sakussaare koguduse pastor

Jätkuvalt ligimese otsinguil

Maailmas on olemas üksainus tõeliselt tore asi – see on inimestevaheliste suhete ilu.

Saint-Exupéry

Probleemi pole?

Piibli armastuse käsk näib lähtuvat eeldusest, et meil iseenda armastamisega probleemi pole: „Armasta oma ligimest nagu iseennast!“, on meile öeldud (Mt 22:39). Justkui enda armastamine oleks alus ja sellega oleks kõik kombes ning just sealt tuleks otsida võtit ligimese armastuseks.

Eneseabi õpetuse edendajad teavad hästi, et enda armastamine polegi niisama lihtne ning teevad panuse sinna. Enese armastamine võib ju hea olla. Küsimus on aga, millele see toetub. Meie enesehinnang võib kõikuda äärmusest äärmusesse. Vahel tundumegi endale nii armastusväärseks, et ei jää justkui võimalustki teistsuguseks suhtumiseks. Vahel kukub enesehinnang aga põhjatult sügavasse musta auku.

Suhtumine endasse vajab kaalukamat vundamenti kui meie kõikuvad emotsioonid. Vundamenti, mille kohta teoloogias kasutatakse terminit *imago Dei*, ja mis tuletab meelde, et oleme Jumala loodud ning koguni tema „näo“ järgi. Kas on tarvis veel meenutada, et see, mis Jumal lõi, oli hea, väga hea (1Ms 1:31)? Kõigile, kes ebaadekvaatse enesehinnangu all kannatavad, võiks Pauluse sõna 1. kirjas korintlastele olla abiks: „Aga Jumala armust olen ma see, kes olen.“ (15:10).

Piibel näitab kätte, et Jumalal on terviklikum nägemus armastavatest suhetest kui eneseabi õpikutel. Need hõlmavad meid ennast, Jumalat, kaasinimesi ja kogu me keskkonda. See terviklik nägemus osutab armastavate suhete õnnistusele ning ei ignoreeri ka väljakut-

Foto: erakogu

seid. Teame ju hästi, et armastamine ei ole kerge – ei iseenda, lähedaste ega Jumala armastamine, rääkimata võõrastest ja vaenlastest.

Pille-Riin Purje sedastab, et Jaak Jõerüüdi raamatus „Elu lehekülgi lehitsetakse kiiresti“ kordub ikka ja jälle üks variatsioonidega võttemõtisklus: „... kõik kurbus, kõik rahulolematuse, ärritus, segadus, kõik tuleb sellest, et omaenda siseküsimus on vastamata. [...] Nii kui ennast näed ja mõistad, siis mõistad teisi ja tead, et inimesed mõistavad üksteist siiski.“ (Postimees, 24. apr 2021). Teisisõnu: kui tead, et oled Jumala näo järgi loodud ning su identiteet rajaneb sel-

lele, mida tema sinus ja sinuga on teinud, siis pole tarvis kellegi arvelt endale enesehinnangut juurde võidelda. Tead, et Jumal armastab sind – ja võid ise sedasama teha ning seda armastust enda ümber võimendada.

Mitu tähtsat käsku meil on?

Küsimus selle kohta, milline on „esimene“ (Mk 12:28) või „suurim“ (Mt 22:36) käsk, oli juudi usulises kultuuris oluline diskussiooniteema. Kummaski evangeeliumis ei piirdu Jeesus oma vastuses ühega, vaid öeldes, mis on „suurim ja esimene“ (Mt 22:38; Mk 12:29), jätkab ta nii-öelda sama hingetõmbega, osutades sellele, mis on „teine“ (Mt 22:39; Mk 12:31). Ehk toob see esile fundamentaalse tõe, et tõelist armastust ei saa tükkideks võtta, osadeks jagada, piiridega eraldada.

Sellele inimesele, kes mõistis, et need kaks käsku – Jumala ja kaasinimese armastamine – käivad kokku ja kuuluvad ühte, kinnitas Jeesus, et küsija on asja tegelikule tuumale väga lähedale jõudnud: „Ja Jeesus, nähes, et kirjatundja vastas arukalt, ütles talle: „Sa ei ole kaugel Jumala riigist“ (Mk 12:34). Samasugune oli Jeesuse suhtumine usu- tegelasse, kellele ta ei pidanud armastuse käsku meeldegi tuletama, vaid kes ise oli juba samale järeldusele jõudnud. Jeesuse küsimuse peale selle kohta, mida tema Seaduses kõige olulisemaks peab, andis ta õige vastuse: Armasta Ju-

malat, armasta ligimest (Lk 10:27). Jeesus ütles seepeale lihtsalt, et mis siis siin enam arutada, tuleb vastavalt ka tegutseda ja ongi kõik hästi (s. 28)!

Ligimene

Selgus aga, et õige vastuse teadmine ning selle ellurakendamine võivad olla siiski kaks eri asja. Pisut täpsemalt väljendudes – siin tuleb nii selgesti ilmsiks, et vastuse „teadmine“ ning selle „tõlgendamine“ pole üks ja seesama. Meie jaoks on see jätkuvalt oluline teema. Mõned tublid usklikud inimesed, kes tunnevad Pühakirja hästi, oskavad alati viidata sellele, mis on kirjas ja pahandavad, kui keegi tõstatab küsimuse teksti tähenduse kohta: Mida siin targutada?! Piiblis ju selgesti öeldud!

Jeesuse vastus, millega kaasneb lugu halastajast samaarlasest, näitab, et on küll mõtet küsida ka näiliselt lihtsate sõnade puhul, mida need tähendavad. Kes on mu „ligimene“?

Kui soovime selgust saada selle kohta, milliseid suhteid tahab Jumal meie keskel näha, siis on põhjust tõstatada taas küsimus selle kohta, kes on „ligimene“. Kuna samaarlasi meil eriti käepärast pole – kuigi juute ehk leiaks – on meil „halastaja samaarlase“ loo tõlgendamisel tänapäeval teatud raskusi. Ja siis muidugi see igavene teema – mida armastamine õieti tähendab.

Lähedal ja kaugel

Eesti keeles on sõna 'ligimene' omandanud teatud spetsiifilise varjundi. Kindlasti mitte üksnes religioosse, aga päris samaväärse sünonüümia sõnale 'kaasinimene' seda ka ei kasutata. Sõnast endast leiame olulise ja intrigeeriva viite: ligimene on ligi. Seda lihtsat tõsiasja kinnitab ka Uue Testamendi algkeelne sõna. Muidugi taas tore teema kirjatundja seltsi astumiseks, et temaga koos küsida: kes on meile piisavalt „ligi“, et teda ligimeseks

pidada: kas see, kes elab meiega samas korteris või elab me naabruses? Või see, kes on „näoraamatus“ 'sõbraks' kuulutatud? Mis omakorda viib meid täiesti uute olude ni – sotsiaalmeedias, millest kirjatundja midagi ei teadnud, võib meile sotsiaalselt või psühholoogiliselt ligi olla keegi, kes füüsiliselt on meist tuhandete kilomeetrite kaugusel. Kas ta siis ikka on ligimene?

On päris selge, et ei füüsiline, sotsiaalne ega psühholoogiline (ega mingi muu kategooria) kaugus pole määrava tähtsusega. Suhted võivad sassi minna nii sellega, kes on lähedal kui ka sellega, kes kaugel. Armastada võib seda, kes kaugel – ja seda, kes lähedal.

Omad ja võõrad

Lisaks kaugusele-lähedusele on veel teised kategooriad. Näiteks Paulus kasutab suhtlusest rääkides ka mõistet „need, kes on väljaspool“ (Kl 4:5; 1Ts 4:12; 1Tm 3:7). Tundub, et ta peab silmas seda, kuidas me kaaskristlastest koguduses mõtleme kui nendest, kes on „seespool“ ja kogudusega mitteseotud inimestest kui „väljaspool“ olivatest. Ehk siis „meie“ ja „nemad“. Niisugune suhtumine ja omadeks-võõrasteks jaotamine käib igasuguse grupimentaliteediga kaasas. Tulemuseks kahtlemata erinev käitumine ja suhtumine nendesse, keda on vastavalt „omadeks“ või „võõrasteks“ peetud.

Pauluse julgustus galaatlastele (6:10): „Tehkem head kõikidele, eriti aga usukaaslastele!“ näib ka toetavat seda eristamist: omadele tuleks ikka natuke rohkem head teha kui nendele teistele seal väljas. Aga selliste järelduste tegemisega ei tasuks kiirustada, sest oma 1. kirjas tessalooniklastele (5:15) ei luba ta heategemisel mingit vahet teha: „Vaadake, et keegi teisele kurja ei tasuks kurjaga, vaid taotlege alati head üksteisele ja kõikidele!“ Ning Piibli nn kuldsalm, kus on rõhu-

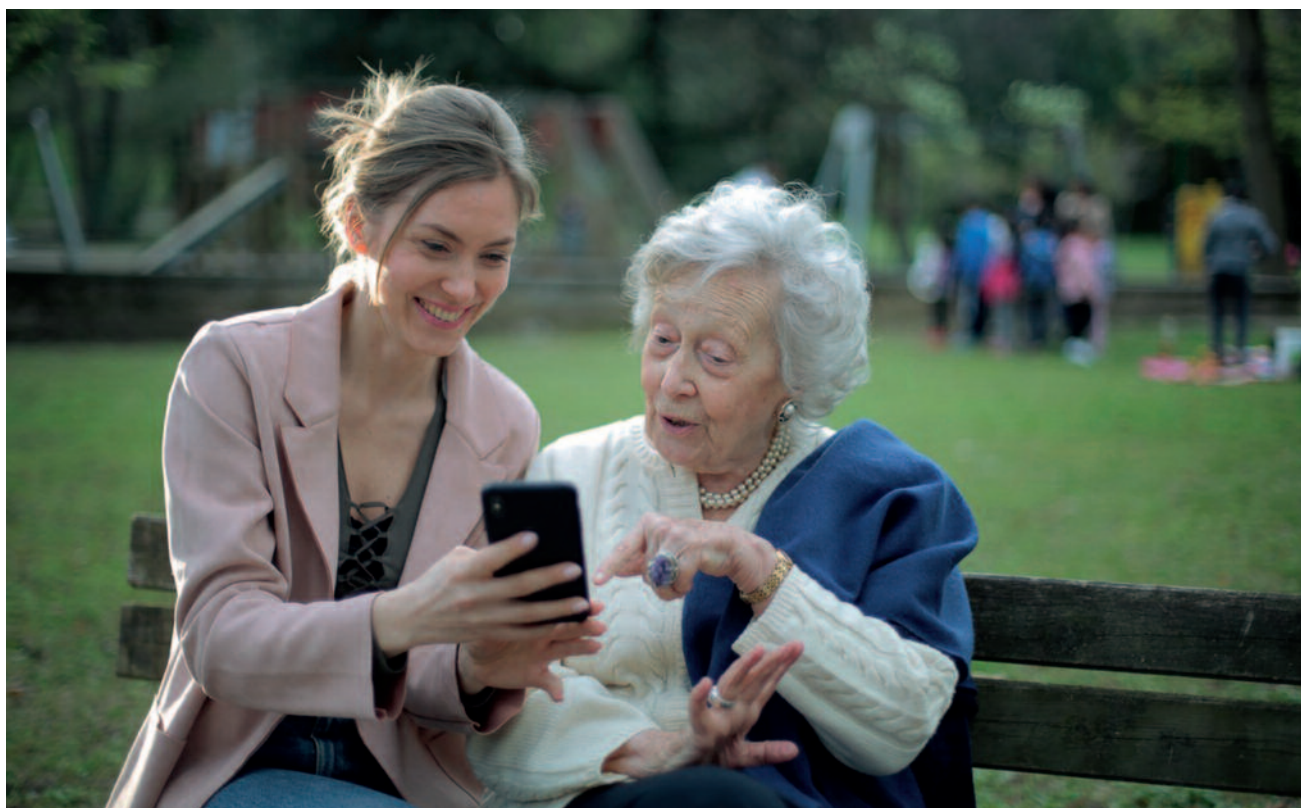

Foto: Pexels

Kui tead, et oled Jumala näo järgi loodud ning su identiteet rajaneb sellele, mida tema sinus ja sinuga on teinud, siis pole tarvis kellegi arvelt endale enesehinnangut juurde võidelda. Tead, et Jumal armastab sind – ja võid ise sedasama teha ning seda armastust enda ümber võimendada.

tatud, et Jumal armastas seda maailma (NB! Mitte vaid „omi“) nõnda, et andis oma Poja (Jh 3:16), on Leelo Tungla luuletuses „Jõuluöö“ leidnud poeetiliselt ilusa, lihtsa ja sügava ümbersõnastuse:

Ühtviisi kirgas, hele
jõuluöö on kõikidele –
[...]
öö on sama, sõnum sama –
kõiki tuldi lunastama...
Tahaks öelda: kõiki neid.
Tegelikult tead:
ka meid.

Armasta ligimest nagu iseennast. Neid, kes lähedal ja neid, kes kaugel. Neid, kes oma ringkonnas ja neid, kes väljaspool. Neid, kelle maailmavaade sarnaneb minu omaga või on vähemalt ühildatav sellega – ja neid teisi, kes ei saa kuidagi aru, mis on enesestmõistetav ja õige. Jeesus tõi armastuse käsu tähelepanu keskpunkti ning Paulus innustab meid seda meeles pidama, kinnitades, et see sõna võtab kokku kogu Seaduse (Rm 13:9; Gl 5:14). See on asi, milles koguni Jaakobus on Paulusega ühel meelel (Jk 2:8).

Aga kuidas?

Aga kuidas? Mida see tähendab? See on küsimus, millele ühtset ja alati kehtivat vastust mu meelest pole võimalik anda ja millele peame igas uues olukorras uue tee leidma. See ongi armastuse võlu ja valu. Armastus ei saa kunagi olla stamp, šabloon või reeglite loetelu. Armastus on seeme. Armastus on taim.

Näiteid armastuse väljendusvormide kohta tuua on seepärast omajagu problemaatiline – iga üksik näide justkui looks normatiivse kujundi: tee niimoodi, siis oled õigesti armastavaid suhteid edendanud. Aga kõike loetleda pole ju võimalik.

Tahaksin osutada siinkohal millelegi, mis hiljuti oma argises lihtsuses mind südamepõhjani liigutas. Paar kuud tagasi jagas üks pensionär Pärnu Postimehe lugejakirja veerus oma kogemust vahejuhtumist toidupoe uksele:

Foto: Unsplash

Olin väljumas, kui märkasin silmanurgast, et üks eakas proua ei saa kuidagi oma ratastel kotti ukse vahelt läbi. Aitasin teda ja olin valmis lahkuma, kui ta tänas mind ja palus veel abi. Küsisin, kas saaksin midagi teha? Tema vastu: „Te tundute hea inimene olema, palun rääkige minu-ga!“ (27. veebr 2021)

Kas oskame tähele panna niisuguseid igapäevaseid võimalusi ligimesearmastuse väljendamiseks? Nii ukse avamist kui aja võtmist koguni võõraga suhtlemiseks – ilma eesmärgita kedagi evangeliseerida?

Mõistagi üksnes võimaluse nägemine ei tähenda veel armastuse küpsemist tegudeks. Armastus pole üksnes „pealehakkamise asi“. Armastus on arm Jumalalt ning vägi, mis sellega kaasneb. „Kogudus on see, kus Jumal meid teenib meile lähenedes, meid õnnistades, meiega rääkides ning armu andes selleks, mida Jumal meid ootab tegema,“

Kus iganes keegi pöördub enesekesksest suhtumisest niisuguse elu poole, kus ta taotleb seda, mis on hea teistele, on see Wesley silmis selge märk sellest, et Jumala Vaim toimib.

kirjutab piiskop William Williamson.¹

David Field tuletab meelde, et kus iganes keegi pöördub enesekesksest suhtumisest niisuguse elu poole, kus ta taotleb seda, mis on hea teistele, on see Wesley silmis selge märk sellest, et Jumala Vaim toimib.² Kui me armastavaid suhteid näeme metodistliku teoloogia piirjoontes, ei muutu käsk armastada meile järjekordseks korralduseks, vaid võimaluseks kogeda armu ning vastu võtta väge selles armus elamiseks.

Seega kuuluvad iseenda, kaasinimese ja Jumala armastamine kokku – ja seda ilma piirideta kedagi „omaks“ ja teisi „võõraks“ pidades. Selle ühe ja tervikliku armastuse erinevatest mõõtmetest kõneles Martin Luther King kord oma jutluses „Täiusliku elu kolm dimensiooni“ (see toetub Ilm 21:16 „...linna pikkus ja laius ja kõrgus on võrdsed.“). Ta lõpetab selle sõnadega:

„Mida saab sellest järeldada? Armasta iseennast, kui selle all mõista tervet ja arukat omakasu silmaspidamist. See on sulle ülesandeks tehtud. See on elu pikkusmööde. Armasta oma ligimest nagu iseennast. See on sulle ülesandeks tehtud. See on elu laiusmööde. Aga ära unusta, et on olemas veel kõrgem käsk: „Sa pead armastama Jumalat, oma Issandat, kogu omast südamest, kogu omast hingest ja kogu omast meelest.“ See on elu kõrgus. Ainult siis, kui sa kohusetundlikult arendad välja kõik need kolm dimensiooni, võid sa loota, et elad täiuslikku elu.“ (EELK, Tallinn 1983).

Armastavaid suhteid ei saa õpetada. Neisse tuleb kasvada. Nende eest tuleb hoolida. Ja üle kõige armastuse Allikaga võimalikult avatud ühendust pidada.

¹ „This We Believe. The core of Wesleyan faith and practice“, 133.

² „Our Purpose Is Love. The Wesleyan way to be the church.“, 20.

ÜLLAS TANKLER,
Pärnu Agape kogudus

Suhe kui ahvileivapuu

Ilmselt oleks tore, kui suhted oleksid kui ahvileivapuud. Hiljuti juhtusin nägema saadet, kus oli sellest võimsast ja pisut kummalise väljanägemisega puust juttu. Mõned faktid: see elab rohkem kui 2000 aastat, selle tüvi mahutab kuni 100 000 liitrit vedelikku, sellel on söödav vili, mida kutsutakse lausa supertoiduks. Ahvileivapuul on suured, valged ja lõhnavad õied. See puu kogub endasse vett vihmapiirkonnas, mis kestab umbes kolm kuud ja ülejäänud üheksa kuud suudab elada endasse kogutud vedelikuga. Ja mis veel tore-dam, kuivaperioodi ajal tulevad selle juurde elevandid, hõõruvad ennast vastu puud ja saavad sealt eluks vajalikku vett. Kui suhe oleks ahvileivapuu taoline, siis oleks väga lihtne elada – kaunitel suvekuudel kohtud inimesega, pead mõne pikniku või lõkkeõhtu, suvitad

koos Pärnu rannas ja *voila* – ülejäänud ajal võid panna suhte pausile ning järgmisel suvel jätkata sealt, kus pooleli jäi. Kahjuks või õnneks see nii ei tööta. Siinkohal oleks paslik pisut mõtiskleda, milised on sinu jaoks olulised suhted, hea lugeja? Kas sa elad sellest läheduses, et suhted vajavad hoolt või lased asjadel omasoodu kulgeda?

Teine metafoor, mis tuleb mulle pähe suhete kvaliteedile mõeldes, on see, kas oled suhtes teenindaja või klient. Kui sa vaatad ausalt oma suhetele, siis kas põhiliselt tarbid seda, mis sünnib su suhetes või oled peamine pingutaja, kes, nagu öeldakse, *hoiab suhet veepinnal*?

Suhte mõjub hästi see, kui me ei jää passiivseks pealtvaatajaks ega aseta end ainult tubli tarbija rolli. Oluline on meeles pidada, et suhe on justkui elusorganism, see kas kasvab ja areneb või kuivab ja ka-

Foto: Maria Tamm

haneb. See ei seisa kunagi paigal. Mõni suhe võib küll kesta ka siis, kui me ei suhtle väga tihti ja meil on hea kohtuda ka pikkade pauside järel. Siis võiks öelda, et see suhe ongi nagu ahvileivapuu, mis on kogunud endasse paraja annuse usaldust ja selle najal see suhe kestab. Kuid siiski, kui me kohtume liiga harva, siis toetume pigem mälestustele ja tasapisi kuivab kokku meie kokkupuutepind, teemade ring ja nende arutamise sügavus.

Mis siis aitab toita suhet, seda

Foto: Unsplash

kasvatada, sügavamaks muuta? Kui vastata lühidalt, siis minu meelest on see avatud dialoog. See tähendab avatust kahes suunas – avatus enda sees ja avatus teise inimese suunas.

Et kahe inimese vahel tekiks ilus dialoog ja kooskõla või muusikute keeles polüfoonia (mitme iseseisva meloodia kaunis üheaegsus), selleks on tarvis kõigepealt üles leida enda hääli või viisi – mida ma tegelikult mõtlen, tunnen, läbi elan, mis mind paelub, vaevab, innustab. Mida paremini või sügavamalt me ennast mõistame, seda huvitavam (koos)kõla tekib kahe inimese vahel. See enda n-ö viisi üles leidmine nõuab ka harjutamist, pingutamist. Võib ju elada lihtsalt või juurdlemata kogetu üle, võttes vastu need olukorrad, mis tulevad ja neid lihtsalt läbides. Siis tulevad järgmised ja me vaid reageerime oma elus sündmustele, mõtlemata nende tähendusele. Kui muutume pinna-pealseks ja kuivaks iseenda sees, siis hakkavad kuivama ka meie suhted. Ma olen ikka mõelnud, et kui tahad olla huvitav kaaslane teiste jaoks, siis peab sul olema huvitav ka iseendaga üksi olles.

Julgustan sind, hea lugeja, arendama iseendaga kõnelemise oskust, harjutada enda häält, mõtestada oma elukogemust. Siinkohal võib aidata ühe tuntud mõtleja Peter Druckeri soovitus, kuidas leida üles iseenda tugevad küljed, kuidas ennast paremini mõista ja tundma õppida:

1. Pea enda sisemaailma (mitte niivõrd sündmuste kirjeldamise)

Mis siis aitab toita suhet, seda kasvatada, sügavamaks muuta? Kui vastata lühidalt, siis minu meelest on see avatud dialoog. See tähendab avatust kahes suunas – avatus enda sees ja avatus teise inimese suunas.

päevikut, kuhu paned kirja enda kogemused ja õppetunnid. Pane kirja kõik see, mis sind täna edasi aitas või takistused, mida proovisid ületada ja kuidas see sul õnnestus. Oma kogemuste ja uute seoste kirja panemist soovitavad ka tänapäeva aju-uurijad. Nad jõudsid oma uuringutes aju tõhusate õppimisviiside kohta vanade heade tõdemusteni: me peame panema kirja oma õpikogemused ja uued seosed, see viib enesearengus suurepärase tulemusteni.

2. Ole avatud maailmale ja tähelepanelik märkama uusi kogemusi. Vaatle ennast uudishimuga erinevates suhtlusolukordades. Lähene igale kogemusele kui põnevale avastusele iseenda ja maailma kohta. Sellisel õppimisel ei ole vanusepiiri. Selline avastaja hoiak kasvatab enesekindlust ja annab julgust proovida midagi uut, sest avastajana võin ma ka eksida, ma ei pea sooritama täiuslikult. (Selle teema kohta on nt ERRis vändatud põnev sari „Maailma kõige targem rahvas“, soovitan soojalt seda eneseharimiseks järele vaadata: <https://etv.err.ee/1127992/uus-maa-ilma-koige-targem-rahvas>).

3. Küsi enda kohta tagasisidet inimestelt, keda usaldad. Enda parema mõistmise kujundamiseks vajame teiste inimeste peegeldust. Seda võib teha nt nii, et pöördume inimeste poole, keda me usaldame küsimusega: *Kuidas sulle tundub, kas see, kuidas ma olukorda lahendasin, oli okei? Kas ma oleksin pidanud teisiti tegutsema? Mida ma võiksin tulevikus arvestada või paremini teha?* Vastused sellistele küsimustele võivad anda meile hindamatult väärtuslikku infot, mida me ise ei suudaks kunagi välja mõelda. Küll aga tuleks hoolega mõelda: kelle poole pöörduda tavalise tagasiside saamiseks, mis hetkel seda teha ja kindlasti selgitada sellele inimesele oma küsimuste taga olevat arenemise soovi.

Tuleme siis avatud dialoogi kujundamise teise osa juurde – kuidas

luua sellist dialoogi teise inimesega. Kuidas lasta enda häälel kõlada ja samas võimaldada ka teisel häält teha?

Minu soovitus alustamiseks on see: *alusta kuulamisest*. Lase kõigepealt teise inimese häälel kõlada. Ole huvitatud tema kogemuse ja mõtete kuulmisest. Väljenda sõnade ja hoiakuga enda huvitatust teisest inimesest. Julgusta teda ennast väljendama, esita küsimusi teda huvitavate temade kohta, peegelda tagasi tema mõtteid. Ja lisa siis oma mõte ja kogemus. Kui kohtuvad kaks sisemist häält ja need põimuvad teineteist täiendades, siis tekibki see kaunis koosolemise kogemus ja rõõm.

Aga kui taevast on hall ja teemad on sünged, kui ei ole kõiki nii ilus ja tore, mis siis saab meie suhtega? Kas on võimalik ka selliseid aegu elada läbi nii, et pärast ei ole taga vaid suhte risud ja lõputu pettumine? Kindlasti on see võimalik ja jagan mõningaid mõtteid, mis loodetavasti varustavad sind ka selisteks päevadeks.

Kõik algab taas iseendast. Ka siis, kui teine teeb ülekohut ja käitub meie meelest ebaseaduslikult või ebaõiglaselt, ka siis on parem lahendus saavutatav siis, kui ma alustan iseendast. Tuleb taas jõuda endas selgusele: mis mind selles olukorras puudutab või kurvastab (või miks mitte – ka vihastab), mida ma sisimas igatsen, miks see on mulle oluline? Need on suured küsimused ja kui pinge on kahe inimese vahel suur, siis ei suuda keegi nende asjade üle rahulikult arutleda. Tungivalt soovitan võtta omaette olemise aega, et jõuda kõigepealt endas selgusele. Kui tunned, et pinge sinu sees on läinud liiga suureks, siis lepi uus kohtumise aeg (nt *Ma tunnen, et mul on hetkel juhe täiega koos ja ma olen liiga pahane/vihane, et mõistlikult edasi rääkida. Saame kokku paari tunni pärast/homme kell... ja räägime siis rahulikumalt edasi.*)

Edasi kirjuta läbi enda seis-

Välgi süüdistusi, hinnanguid ja üldistusi. Ära kirjelda olukorda teise kaudu, pannes talle sõnu suhu või otsustades tema eest.

kohad, tunded, ootused. Püüa kõike kirjeldada just endast lähtuvalt: kuidas see olukord sind puudutab, mis sind häirib ja mille tõttu, kuidas tahaksid seda tegelikult lahendada. Välgi süüdistusi, hinnanguid ja üldistusi. Ära kirjelda olukorda teise kaudu, pannes talle sõnu suhu või otsustades tema eest (nt: sa teed seda nimelt, et mind ärritada... sa tegelikult ei hooli minust... sul on ükskõik, kuidas meil siin läheb... jne). Selline kõnepruuk seab suhtesse liiga palju valusaid barjääre, mille ületamine võtab tohutult lisaaega ja -energiat. Oma mõtete ja seisukohtade korrastamine aitab sul järgmisel kohtumisel olla rahulikum ja selgem.

Ülikeeruline on pingelises olukorras kuulata teise inimese seisukohti või tundeid, eriti siis, kui me ei ole nendega nõus või kui teine pool on väga süüdistav. Samas, kui me ei kuula teist poolt, vaid ainult argumenteerime, siis käitume nagu autojuht, kes on autoga mudasse või lumme kinni jäänud – gaasile vajutades (aina edasi rääkides) me kaevume üha sügavamale ega liigu kuhugi. Me peame panema sisse tagasikäigu ja kuulama teise poole seisukohti. Ühel hetkel saame ka ennast väljendada, vajutades taas õrnalt gaasile. Nii edasi-tagasi „jõnksutades“, vaheldumisi kuulates ja ennast väljendades, õnnestub meil sellest raskest kohast edasi liikuda.

Mis veel aitab selles emotsionaalses konflikti-virrvarris, on see, kui aeg-ajalt tõmbame meie üle lahti nn ühise koostöö või armastuse vihmavarju: Ma tean, et see olukord on raske nii sinu kui minu jaoks. Ma tahan öelda, et tegelikult tahan ma jõuda koos sinuga lahen-

Foto: Unsplash

duseni. Ma soovin, et me mõlemad saame oma arvamust väljendada ja kuulame, mida teisel on öelda. Ma tahaksin seda olukorda sinuga lahendada, kuna ma hoolin sinust/meist/meie koostööst. Ma ei taha riidu, ma tahan, et saaksime sellest olukorrast edasi ja et meie vahel oleks rahu ja rõõm. Selline „koostöö vihmavarju“ avamine võib aidata kohe situatsiooni alguses, võtab pingeid vähemaks, tekitab soojemat ja rahulikumat õhkkonda. Seda võib aeg-ajalt taasavada, kui pinged hakkavad tõusma.

Pingelises olukorras on meie sõnad ja olekul väga suur mõju. Ma südamest usun seda, et kui rohkem inimesi hakkaks mõtlema selle üle, milline mõju on mu sõnal, mu näoilmel, kehahoiakul, hääletoonil, siis oleks suhtlemine kordades kergem. Teadvustades seda mõju, saame muuta enda käitumist sõbralikumaks ja heatahtlikumaks. Kui luban endale olla nii nagu tahan ja suhtun selliselt, et las teised pingutavad, mina olen nii nagu olen, siis suhete edasikestmine ja areng on poole aeglasem. Aga kui ka teine pool keeldub pingutamast, et suhe õnnestuks, siis selline suhe on hukule määratud.

Ka headel ja rahulikel aegadel, nt kohtudes oma sõprade või lähedastega, pane ennast tähele: kuidas sinu olek mõjutab olukorda? Kas inimestel on sinuga hea olla? Kas tood suhtesse killukest rõõmu

ja sõbralikkust? Kas vaatad inimesi rõõmsal näol, vaatad neile silma, vastad rõõmsalt nende tervitusele, tunned nende vastu huvi? Kas pingutad, et leida teema, mis paneb teie jutu voolama, kas kuulad edasi, süvened sellesse, mida su vestluskaaslane ütles?

Et suhe hakkaks õitsema, vajab see sinu panust, toetavat liigutust, rõõmsat sõna. Püüa olla suhtesse panustaja, mitte pelgalt tarbija. Südamest usun ka seda, et sellist aktiivset panustamist suhtesse tuleb õpetada ka lastele. Kui tahame, et nendest saaksid soojad suhtlejad ja nendel oleksid sügavad suhted, siis tuleb meil juba varajases lapsepõlves õpetada neile, et kui täiskasvanu uurib sinu käekäigu kohta, siis on tore küsida ka täiskasvanu käest, aga *kuidas sinul läheb?* mida põnevat on sinul täna tööl juhtunud? Olen oma elus näinud, et lapsed on tublid õppijad ja saades väikest juhatust selles valas, muutuvad peagi võrdväärseteks ja huvitavateks vestluskaaslasteks. Samuti tuleks lastele õpetada ka oma kogemuste jagamist ja nt päeva üle mõtisklemist. Ja kõige parem on teha seda oma eeskujuga, kui jagad lapsele ise, mida täna päeval mõtlesid, mis oli sinu jaoks oluline või õpetlik. Sellega avardame nende mõttemaailma, aga loome ka omavahelise sügava suhte. Kuulasin hiljuti üht loengut, milles räägiti, et igas kohtumises jätame me mingi jälje. See pani mind sügavalt mõtlema, milliseid jälgi jätan enda ümber. Ka siis, kui me arvame, et me ei tee midagi erilist, võime jätta kõige olulisema jälje kellegi ellu, mis ulatub igavikuni.

Ja viimaks jätan sulle, hea lugeja, ka mõtte: esita kõiki neid küsimusi ka enda ja Jumala suhte kohta. Kas oled selles – oma elu kõige tähtsam suhtes – panustaja või ainult tarbija?

JANA TAMM,
Tartu Püha Luuka kogudus

Armastavatest suhetest koguduses

Ajakirja Koduteel käesoleva numbri fookusteemaks on armastavad suhted. Lemme Aulis uuris emeriitpastorilt Olav Pärnametsalt ja tema abikaasalt Urve Pärnametsalt, kuidas koguduse liikmeid armastusele õhutada.

Mida tähendavad armastavad suhted koguduses ja mida need ei tähenda?

Urve: Kogudus koosneb inimestest, kes on oma olemuselt väga erinevad. Ka meie ootused armastusväärsate suhete osas koguduses võivad vahel olla küllaltki erinevad. Paljukogenud hingekarjane Aleksander Kuum on kirjutanud koguduses nurisejatest luuletuse:

*Eelistatud meil on mõned,
laulavad ja peavad kõnet,
esirinnas igal pool.*

*Sina aga istu taga, tee, mis tahad,
kas või maga.*

Kuulge, mis Kiri meile ütleb: „Teil ei ole kitsas meie sees, vaid teil on kitsas teie oma südames” (2Kr 6:12). Kahjuks on neid, kes kunagi millegagi rahul pole. Kuid me peaksime pisut rohkem märkama endi kõrval neid, kes „külmetavad” armastusväärsate suhete puudumise tõttu, astuma ligi ja neid kõnetama.

Kellegi jumaliku armastusega armastamine tähendab meie teadlikku otsust osutada armastust isegi siis, kui teine ei ole minu vastu eriti armastusväärne olnud. Vahel on tulnud ette, et oleme nii saanud sõpradekski. Armastavad suhted koguduses ei tähenda seda, et me kõike heaks kiidame, isegi siis, kui mõni õde või vend eksib. Tõeline armastus ei ole ükskõikne, vaid aitab juhtida õigele rajale tagasi.

Kas te usute, et nende päris armastavate suhete saavutamine, mida Jumal oma koguduses näha igatseb, on siin maa peal tegelikult võimalik, ning mil viisil?

Foto: Marilin Leenuurm

Olav: Jeesus püstitas oma jüngritele nende omavaheliseks suhtluseks kõrgeima võimaliku eeskuju: „Armastage üksteist, nagu mina teid olen armastanud!” Kas Issand jagab käske, teades juba ette, et keegi neid täita ei suuda? Jah, oma kasinatele võimetele lootes ei suudagi. Aga meid ei ole jäetud üksi. Sõna ütleb, et Püha Vaim tuleb meile, nõtradele appi. Ta tulebki. Ja siis me suudame. Kõik ei sünni üleöö. Issand on ääretult püsiv ja kannatlik õpetaja, sammume eesmärgi poole koos Temaga. Kui laseme Issandal meid endid muuta, siis märkame, et teised meie ümber muutuvad järjest armastusväärsemateks.

Te olete juhtinud EMK Tallinna kogudust pikka aega, ja sina, pastor Olav, ka kogu Eesti Metodisti

Kirikut. Palun tooge mõned näited jumalikult armastusväärsatest suhetest, mida olete kogunud.

Olav: 1966. aastal oli superintendent Aleksander Kuum määranud mind teenima Paide metodisti kogudust. Kui saabusin koos Urve, väikese tütre ja oma kasina kolikoormaga kiriku juurde, vaatasin ühest avatud aknast sisse – ja mida ma nägin? Üks naisterahvas küüris käpuli maas põrandat selles toas, mis sai meile kolmeks ja pooleks aastaks eluasemeks. Aga see oli alles algus. Saime veel palju kordi nautida Susanne Haugi suhteliselt vaese pere külalislahkust ja veeta tunde ühises palveosaduses. Meelde on jäänud kaks väga olulist asja: soe süda ja soe kodu. Selle pere armastusväärsust saime kogeda

Mars Hill Federal Way koguduse abipastor Aaron Gray toob oma artiklis „10 viisi, kuidas kogudusepere saab üksteist armastada” välja 10 praktilist ja lihtsat viisi üksteise armastamiseks:

1. Palvetage üksteise eest (1Ts 5:25).
2. Tulge kogudusena kokku (Hb 10:25).
3. Veetke koos aega (Rm 12:16).
4. Teenige üheskoos (Kg 4:9–10).
5. Osutage üksteisele austust (Rm 12:10).
6. Julgustage üksteist (1Ts 5:11).
7. Andestage üksteisele (Kl 3:13).
8. Tundke elust üheskoos rõõmu (Kg 3:13).
9. Rääkige üksteisele tõtt (Ef 4:15).
10. Pürgige jumalakartlikkuse poole (2Pt 1:5–7).

Loetud aadressil <https://churchleaders.com/pastors/pastor-articles/176289-aaron-gray-ways-a-church-family-can-love-one-another.html>

eriti siis, kui peale mitut tundi külmavõitu kirikuruumis viibimist kutsuti meid Sanne-tädi (nii me teda nimetasime) väga sooja koju ja pakuti alati ka sooja toitu. Suure tänutundega meenutan neid vendi ja õdesid Tallinna tööperioodi päevilt, kes loobusid varahommikustel tundidel oma soojast süngist ja magusast unest ning kellega koos olen võinud olla tänus ja palvetes armu aujärje ees.

Urve: Meenub üks imeline kogemus, mis kinnitas minu usku, et Jumal ei unusta lesknaisi ja vaeslapse nende muredes. Peale mu isa surma jäi ema kahe haige lapsega üksi eluraskustega võitlema. Liitusime Tallinna metodisti kogudusega Mere puisteel. Leidsime sealt palju armsaid õdesid ja vendi, kes meie peret ka toetasid, kui vahel väga puuduses olime. Ühel pühapäeva hommikul, kui hakkasime kirikusse minema, ütles ema, et ta läheb hiljem koos meile tuttava õega kartuleid võtma. Tasuks lubati anda mingi väike hulk kartuleid ilma rahata. See oleks olnud meie vaesele perele suureks abiks. Probleem oli aga selles, et kartulivõtu kohta sõiduks emal raha polnud ja

ta ei julgenud seda ka kutsujale ütelda, vaid lihtsalt lubas minna. Kirikusse jõudes pani ema oma mantli lauljatele ettenähtud nagisse. Peale jumalateenistust mantlit selga pannes ja kätt taskusse pistes tundis ta, et midagi krabiseb taskus. See krabisev paber oli raha, ja just nii palju, et emale jätkus sõiduks ja ta sai meile vennaga koju pisut toiduraha jätta. Kõige imelisem oli aga see, et seda raha ei pannud taskusse mitte kutsuja, vaid keegi teine, kellele Jumal pani südamele tol hommikul teha märkamatu ük väga vajalik heategu. See armas õde oli Emmeline Kangro, kes nüüdseks on ammu Issanda juures, aga tema heated käivad tema eel ja järel. Need on ühed vähesed näited armastusväärsatest suhetest koguduses, aga õnneks on neid väga palju rohkem.

Mida me saame koguduste vaimulike ja ilmiujuhtidena teha, et inimesi meie kogudustes ka praeguses suletud ühiskonnas n-ö armastusele õhutada?

Olav: Saame hoida kogudust koos juhtidega oma palvetes, olles osaline nende rõõmudes ja muredes.

Peame olema valmis telefonivestlusteks ja palveteks, õnnitlema sünnipäeva puhul. Saame julgustada jälgima jumalateenistuste ülekandeid internetis. Need ei ole reeglina suured ja silmapaistvad asjad, Jumal ootab meilt pigem piskus üstavad olemist. Me ei aimagi vahel, mida võib kellelegi tähendada südamesoojusega laetud sõna koos julgustava pilguga; murelikule kingitud aeg, et teda ära kuulata ja siis koos palvetada, või puuduses olijat tegelikult aidata. Meenutan üht vana koguduseõde, kes koostas iga päeva kohta plaani, milles oli alati kindlalt ja muutumatult kirjas üks punkt: „Vähemalt üks heategu”.

Urve: Kahjuks ei ole kõigil inimestel võimalik jälgida jumalateenistusi interneti kaudu ja seetõttu on telefonikontaktid eriti olulised. See on sageli aeganõudev ja vahel ka väsitav tegevus, aga nii saab hoida kontakte koguduse liikmete vahel. Nüüd, kui füüsilised kontaktid on kaasõdede ja -vendade vahel jäänud väga nõrgaks, olen kogunud, kui tänulikud on inimesed, kui neid lihtsalt sünnipäeva puhul õnnitleda ja telefoni teel õnnistust soovida, küsida nende tervise kohta jms. Võtkem selleks aega!

Armastusväärsate suhete saavutamine nõuab ühist pingutust meie kõigi poolt. Miks me peaksime pingutama ja püüdlema armastusväärsate suhete poole? Mis me sellest saame?

Olav: John Wesley elureegel, mida ta praktiseeris ja soovitas kõigile metodistidele, oli: *Tee head kõigile, kellele saad, kõigega, millega saad, alati, millal saad!*

„Tehkem head kõikidele, aga kõige enam usukaaslastele,” ütleb apostel Paulus (Gl 6:10). Mida rohkem liikmeid selles osaleb, seda õnnelikum on kogudus.

Urve: ... ja seda õnnelikumad oleme ka meie ise selles koguduses. See on, mida me sellest saame!

Toomas Pajusoo – 75

8. aprillil 2021 tähistas oma 75. sünnipäeva emeriitpastor TOOMAS PAJUSOO, kes on olnud kauaaegne EMK Tallinna koguduse vanem (1990–2018) ja ajakirja Koduteel kolleegiumi liige. Marjana Luist uuris Toomaselt, milline on olnud tema usutee.

Foto: EMK pilidikogu

Jeesuse pilk ja ma võisin rahulikult magama jääda. Aga oli kordi, kus ma ei saanud kerge südamega uinuda, sest Jeesuse naerataw nägu ei ilmunud mu kujutlusse. Mõistsin, et olin tol päeval kakelnud oma noorema venna Olaviga. Pöördusin siis venna poole, palusin andestust ja leppisime ära. Jeesuse naerataw pilk tabas mind taas ja võisin rahuliku südamega magama jääda.

Olin üheksa-aastane poisike, kui elasin läbi midagi erilist, mis on jätnud mu ellu sügava jälje. Mäletan nii selgesti 1955. aasta vana-aastaõhtut. Minu isa oli läinud koos oma sõpradega pidutsema. Kahjuks ei olnud ta siis usklik. Ema soovis tol õhtul minna usukaaslastega kohtuma, et võtta nendega palvetades uut aastat vastu ja jättis meid kahekesi koju. Ta palus meid olla tublid poisid ja minna õigel ajal voodisse magama. Aga uni ei tahtnud kuidagi tulla. Äkitselt tuln ma mõttele: „Mis saab siis, kui Jeesus tuleb öösel ja meie jääme maha?“ Ilmselt tabas mind süütunne, kuna olin taas olnud ülekohtune noorema venna suhtes. Otsustasin, et tunnistame oma patud üles. Võtsin paberi ja pliiatsi ning kirjutasin pealkirja „Tunnistame patte“. Lootsin, et kui Jeesus tuleb, siis ta näeb seda ja annab meile patud andeks. Panin kirja kõik, mis vähegi mu lapsesüdamel tundus olevat kohatu – et olin kakelnud oma vennaga, olin öelnud rumalaid sõnu, nimetanud halvasti isa ja ema, käinud suuskadega elutoas ja teinud mitmeid muid asju, mis vanemad olid ära keelanud. See nimekiri oli päris pikk, enam kõike ei mäletagi. Kui olin vennaga ära leppinud, jätsime paberi söögilauale. Seejärel hakkasin palvetama, et võiksin olla hea laps. See oli minu esimene kõige tõsisem palve Jumala poole. Põlvitades oma voodi ees, ei osanud ma paluda midagi muud, kui et saaksin ainult heaks lapseks. Palvetasin nii kaua, kuni korraga tajusin väga selgelt, et nüüd olengi hea laps. Mind täitis eriline rõõm, mida on raske kirjeldada. Veel mäletan, et palusin Jumala käest emale väga pehmet voodiaset võõrsil välja puhkamiseks.

Järgmisel hommikul oli kohtumisrõõm emaga suur, sest ta oli lugenud meie patutunnistust. Ema süda oli liigutatud. Seejärel teatas ta, et ta pole oma elus saanud kunagi puhata nii pehmes voodis kui möödunud ööl. Jumal oli kuulnud lapse palvet. Nüüd oli minu kord ema rõõmustada, kui teatasin, et just seda olin talle Jumala käest palunud. Siis ütlesin

midagi sellist, mis tuli mu suust spontaanselt, mida mu lapsemõistus poleks ise suutnud välja mõelda: „Ema, ma sain Püha Vaimu!“ Ema oli sellest teatest hämmelduses: „Kuidas sa seda tead?“ Lapsesuust tuli karme vastus: „Aga see on ju nii lõbus!“ Tõepoolest paremini poleks vist osanud väike poisike kirjeldada rõõmu, mis teda täitis, kui temast sai Jumalale hea laps.

Kahjuks kaotas koolipõlves oma lapseusu. Kaotas motivatsiooni õppida, hakkasin tihti koolist poppi viskama ja jäin mitmeks aastaks üheksandasse klassi istuma, mida on isegi häbi tunnistada. Selline mentaalne allakäik kestis seni, kuni otsustasin minna tööle ja õppida edasi õhtukoolis. Ühel päeval kutsus ema mind Mere puistee kirikusse äratuskoosolekule. Oma südames mõistsin, et see võib olla ainuõige lahendus minu probleemidele. Ma läksin kirikusse salaja, ilma ema teadmata. Pean tunnistama, et võitlesin kõvasti enne kiriku lävepaku ületamist. Nõukogude võimu ajal oli ju väga ebapopulaarne kirikus käia. Mida siis teised sinust arvavad, kui keegi sind märkab? Ent ma siiski riskisin ja käisin külastamas neid äratuskoosolekuid, kus kõnelesid kogudusevanem, endine Tallinna Tehnikaülikooli professor Hugo Oengo ja EMK superintendent Aleksander Kuum.

Eriliselt on jäänud meelde 23. märts 1965, kui jumalateenistuse lõppedes kutsuti inimesi eestpalvele. Kirik oli puupüsti rahvast täis, seisin rõdu ühe alumise tugisamba taga. Südames käis võitlus. Vaatasin ringi – enamuses vanemad inimesed. Üks hääl mu sees ütles: „Ära mine, kuidas sa hakkad nende vanakeste ees meelt parandama!“ Tabades, kes on selle hääle autor, vastasin: „Mul aega küllalt, las nad lähenevad ära“. Just siis lähenes mulle üks noortekoori laulja, Velli Hollman, küsides, kas ma soovin eestpalvet. Noogutasin. Ta juhatas mind venna Oengo juurde, kes mu eest palvetas. Tänu Jumalale, sel päeval sain ma oma patukoormast vabaks. Kui ma kirikust väljusin, siis oli mul kindel teadmine, et kogu mu elu kuulub nüüd Jumalale. Kõike, mida ma nüüd teen, tahan teha Jumala auks. Koos minuga tulid tol õhtul usule veel kaks neitut. Oli ärkamiseaeg.

Mis on sind kõige rohkem aidanud usus kasvada?

Minu usus kasvamine sai alguse Mere puistee kirikust. Tollal oli nädalas seitse teenistust, millest püüdsin võimalust mööda osa võtta nii palju kui võimalik. Eriti meeldisid mulle Hugo Oengo pühitsusteemalised jutlused. Ta oli mulle suureks eeskujuks. Hakkasin bassi laulma noortekooris, mida juhatas Urve Pärnamets; meeskooris, mida juhatas Paul Kornel ja trompetit mängima pasunakooris, mida juhatas Eve Niidu. Selline aktiivne töö koguduses ja osadus üksteisega mõjus mu vaimulikule elule hästi.

Eriti kasulik oli käia noortega koos ühises palves

ja arutleda vaimulike teemade üle. Tollal oli noortetöö keelatud (selle eest karistati pastoreid karmilt – *toim.*), mistõttu polnud koguduses ka ametlikku noortetöö juhti, ent mitteametlikult kujunes selleks Jaanus Kärner. Ta oskas noori vaimulikult juhendada ja õpetada. Temast sai ühtlasi ansambel *Sela* esimene ja kauaaegne juht. 1968. aastal kinkis Jumal ansambli kaudu ärkamise, mis tõi kogudusse palju uusi noori, aga ka mitmeid probleeme, sest see ärritas üles kurikuulsa kolme tähega vastasleeri. Ometi oli Jumal armuline ja kõigile raskustele vaatamata läks töö edasi. Mitmed noored pidid oma usu pärast kallist hinda maksma – nad heideti kõrgkoolist välja, nende seas ka Jaanus Kärner. Käisime reede õhtuti tema kodus palvetamas, vahel isegi kuni varahommikuni välja. Mäletan üht taolist õhtut, kui teda külastas vend Harri Leesment Austraaliast. Palves olles tuli ta minu juurde, ulatas mulle oma ingliskeelse Piibli ja ütles prohvetlikult: „Sul läheb seda tarvis, sest ühel päeval tuleb sinust õpetaja!“ See oli esimene kord, kus Jumal mind otseselt kõnetas, missugune on tema plaan minu tuleviku suhtes.

Ent enne pidi Jumal mind oma tööks ette valmistama. Soovisin esmalt saada kohustusliku keskhariduse. Jumala abiga lõpetasin edukalt Tallinna Töölisnoorte Keskkooli ja endalegi üllatuseks sain sisse Tallinna Polütehnilise Instituudi õhtusesse osakonda, et õppida automaatika ja telemehaanika eriala. Samal ajal töötasin laborandina automaatikavahendite laboratooriumis, esialgse nimega Elektrotehnika Teadusliku Uurimise Instituudis, mis asus Piritas teel. Peab mainima, et õhtuses osakonnas õppimine oli usklikele inimesele mõnevõrra lihtsam, sest seal polnud vaja isegi õppida kohustuslikku teaduslikku ateismi, mis oli päevases osakonnas. Lõpetasin instituudi 1972. aastal. 7. juulil 1971 abiellusin koguduse liikme Heidi Kiviseljaga, kellega võin Jumala armust tähistada sel aastal kuldpulmi. Tema on üks neist Jumala tööriistadest, kes on lihvinud minu puudusi ja olen selle eest Jumalale väga tänulik.

1974. aastal võisin kogeda erilist Püha Vaimuga täitumist, mis innustas mind kuulutama Jumala sõna. Aastail 1975–1978 olin EMK Tallinna Koguduses kohalik jutlustaja, 1978. aastal õnnistas Hugo Oengo mind kohalikuks diakoniks, seejärel 8. aprillil 1989 ordineeris piiskop Ole E. Borgen mind Stockholmis diakoniks. Sellest ajast peale olen saanud teenida kogudust diakonina, kuni 9. detsembril 1990 ordineerisid piiskop Hans Växby ja superintendent Olav Pärnamets mind vanemaks. See oli veel aeg, kui kirikus toimus kaheastmeline ordinatsioon.

Kogu mu vaimuliku teenimise perioodil olen püüdnud süvendada oma teoloogilist haridust. Samal ajal valmistas Jumal mind ette keeleõppes: 1974–1977 õppisin soome keelt ja 1977–1980 inglise keelt Tallinna Keeltekoolis. Oli hämmastav, et kohe pärast soome keele õpinguid sain osaleda kolmeaastasel

Milline oli sinu pöördumislugu?

Kindlasti on minu isiklikele pöördumisele aidanud kaasa mu usklike ema, kes mu eest pidevalt palvetas ja külvas minu südamesse ususeemet juba lapsepõlvest alates.

Toon vaid mõned näited. Ema õpetas mind ja mu nooremat venda palvetama. Igal õhtul enne magama jäämist panin oma käed kokku ja palusin mulle õpetatud palvet. Meil oli toas üks pilt okaskrooniga Jeesusest. Vaadates Jeesuse pilti, tundus, nagu naerataks ta mulle läbi valu. Kui olin õhtupalve lõpetanud, kangastus minu vaimusilme ette naerataw

Heidi ja Toomas.

jüngerluse kursusel, mida viisid läbi NMKÜ vennad Helsingist. Kohtusime vendadega Tallinnas üks kord kuus ja see oli heaks praktiliseks ettevalmistuseks minu vaimulikus teenimises.

Seejärel alustasime koguduses soomekeelsete jumalateenistustega, mis toimusid üks kord kuus ja kestsid mitmeid aastaid, kuni viimased soomekeelsed koguduse õed said loa lahkuda oma esivanemate maale. 1989. aastal, kui vabaduse tuuled hakkasid juba puhuma, osalesin Santalas kolmekuulistel teoloogilistel kursustel Hankoniemi Kristlikus Õppeasutuses. Pühapäeviti käisin superintendent Tapani Rajamaa ettepanekul erinevates metodisti kogudustes jutlustamas.

Tõeliseks rõõmuks oli aga õppida meie oma arm-sas EMK Teoloogilises Seminaris aastail 1994–1998. See oli erakordne võimalus kõigile pastortele, keda ei lastud nõukogude võimu perioodil teoloogilist haridust omandada. Kümme aastat hiljem sain teada võimalusest edasi õppida Austrias, kus mitmed eestlased olid omandanud magistrakraadi TCM-s (inglise k *Training Christian Ministries International Institute*). Kuigi olin siis juba 62-aastane, otsustasin siiski katsetada. Pean tunnistama, et aastad 2008–2013 olid ühed ilusamad aastad, mis on jätnud väga sügava mulje oma imekauni looduse, suurepärase professorite ja erinevatest rahvustest üliõpilastega. Paar kursust sain teha Eestis, kolm ainepunkti kanti üle Teoloogilisest Seminarist ja üksteist korda sain selle aja jooksul olla kohapeal. Kõik see, millest olen jutustanud, on

Foto: erakogu

aidanud mul usus kasvada ja olla Jumala armust see, kes ma olen.

Kuidas on Jh 13:34-35 avaldunud sinu elus?

Siin on tegemist Jeesuse poolt antud armastuskäskuga oma jüngritele: „Ma annan teile uue käsu: armastage üksteist! Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist! Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate.“ (Jh 13:34–35)

Loomulikult puudutab see armastuskäsk ka mind isiklikult, nagu iga usklikku inimest. Kui armastame Jeesust, armastame ka üksteist. Nii lihtne see ongi. „Kes ei armasta, see ei ole tundnud Jumalat, sest Jumal on armastus.“ (1Jh 4:8) See on *agape*-armastus ehk Jumala armastus, mis ilmus Jeesuses Kristuses ja millest apostel Paulus on kirjutanud: „Ent Jumal teeb nähtavaks oma armastuse meie vastu sellega, et Kristus suri meie eest, kui me olime alles patused.“ (Rm 5:8). Armastuse apostel Johannes on öelnud Jumala armastuse kohta: „Selles on armastus – ei, mitte selles, et meie oleme armastanud Jumalat, vaid et tema on armastanud meid ja on läkitanud oma Poja lepitushvriks meie pattude eest.“ (1Jh 4:10)

Minu inimlik armastus on piiratud, kuid Jumala armastus on täiuslik, mis hõlmab kogu inimkonda. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu.“ Olen tänulik Jumalale ta piiritu päästva armastuse eest! See on Jumala arm ja ka minu ainuke lootus, millele võin usus toetuda. Tänu Jumalale selle lootuse eest, mis ei jäta meid häbisse, sest Jumala armastus on välja valatud meie südamesse Püha Vaimu läbi, kes meile on antud!“ (Rm 5:5)

Mäletan päeva aastal 1974, kui Jumal täitis mind erilisel oma Püha Vaimuga. Tundsin südames suurt armastust Jumala ja kõigi inimeste vastu, mida on raske sõnades väljendada. Kui läksin vendade tundi Apteegi tänaval, kus käisime regulaarselt koos esmaspäeva õhtuti, siis tundsin vajadust jagada oma imelist armastuse kogemust vendadega ja palusin nende käest andestust, et polnud varem neid kõiki kogu südamest armastanud. See kogemus ei lähe mul iial meelest, millist sisemist vabanemist sel hetkel tundsin.

Täna, mõeldes Jeesuse armastuskäsule, tahan teid, armsad vennad ja õed, ikka armastada. Kui olen jäänud kellelegi armastuses võlgu, siis loodan, et andestate mulle. Minu ainus soov on jääda püsima Jumala armastusse, siis suudan teid samuti armastada, nagu Kristus on meid kõiki armastanud.

Külmale maale

14. juunil möödub 80 aastat eestlaste esimesest küüditamisest. Sel päeval viidi teiste seas Siberisse ka käesoleva aasta jaanuaris oma 90. juubelit tähistanud INGRID SÕBER Pärnu Agape kogudusest. Tema küüditamise kogemuse pani kirja Meeli Tankler.

Tavalistel aegadel sõidab Ingrid oma motoriseeritud ratastooliga päris palju Pärnu linnas ringi, jõuab pea igal pühapäeval Agape kirikusse ja tihtipeale ka palvetundi ja lasteüritustele abiliseks. Praegune piirangute aeg on aga ka teda oluliselt tubasemaks muutnud. Ajame Ingridiga juttu tema tillukeses korteris Pärnu jõe ääres. Akna taga rõduäärel kõõlub vares Kusti ja ootab oma nokatäit; suvisel soojal ajal käivad väiksemad linnud praokil rõduuksest lausa toas terakesi nokkimas ja on Ingridile seltsiks. Aga aknast on suvel võimalik jälgida ka purjekate seilamist Pärnu

jõel. Ingrid ja tema üle 20 aasta tagasi lahkunud abikaasa Peeter olid nimelt mõlemad innukad purjetajad ja veel praegugi tuksub Ingridi süda purjetajatega ühes rütmis.

Kui küsisin Ingridilt ettevaatlikult, kas ta oleks ehk valmis meenutama seda pöördelist päeva kaheksakümmend aastat tagasi, kui ta kümneaastase tüdrukuna pikka-aastateks oma Pärnu kodust ära viidi, oli esmane vastus: „Muidugi mul ei ole midagi selle vastu. Sa ära arva, et nüüd nii pika aja järel mul on seda õudset aega seal Siberis ikka veel raske meenutada.“

Me olime lapsed, oskasime ka seal mängida ja vallatust teha. Meie ainuke paha asi oli meeletult tühi kõht, sest liiga tihti tuli ette paar päeva juua ainult kuuma jõevett. Raske oli meie emadel, kes pidid seda laste nälgimist pealt vaatama. Nüüd, kui kõht on tihti ülearu täis, proovin ette kujutada, milline see näljatunne siiski oli. Ei tule välja.“

Esimese küüditamise ajal ei teadnud mitte keegi, mida see tegelikult tähendab. Ei osatud ka midagi kaasa võtta, nii meenutab Ingrid: „Kohvreid meil elamises polnud – sel ajal vist ei reisisid kuigi palju. Ema laotas lina elutoa

Foto: erakogu

põrandale ja ladus sinna kaasa võtmiseks asju. Meie õega olime valgete sokkidega ja lakk-kingadega ja siis see eestlane, kes püssimehega kaasas oli, sosistas mööda minnes vaikselt emale: „Võtke lastele sooje riideid, sõit tuleb pikk.“ Siis ema justkui taipas ja viskas talvisemaid riideid ka sinna. Aga paljudest sinna kompsu ikka mahtus.“

Aga kõige valusamat mälestust sellest küüditamise hommikust kannab Ingrid jätkuvalt meeles ja pani selle mõned aastad tagasi ise kirja: „Selleks, et mäletada kirjeldamatut meeleheidet kaugest lapsepõlvest, ei vaja ma ühtegi kivi ega mälestusmärki. Need tunded püsivad kustumatult hinges, südames. Kui mind tookord 1941. aasta 14. juunil kümneaastase tüdrukutirtsuna kell 5 hommikul voodist välja kisti, ei tajunud ma veel midagi hirmsat. Olid küll toas püssimehed, kuid samas olid ka isa, ema ja vanem õde. See andiski turvatunde. Ka siis veel, kui püssimees mind tõstis trepi ees seisva veoauto kasti, tekitas see minus ainult uudishimu. Me olime ju ikka koos terve perega. Väikesele lapsele ei olnud midagi sellest tähtsat. Kui olime Papiniidu jaamas autost maha laaditud, tuli veel üks püssimees ja selgitas emale, et mehed eraldatakse perekonnast, seda ei olnud räägitud kodus. See oli aga minule, väikesele lapsele, liig. Alles nüüd ma tajusin, et on juhtunud midagi õudset. Haarasin nuttes isa riietest kinni. Olin küll väikest kasvu ja kõhn laps, kuid meeleheitel aetuna klammerdusid minu käed isa riiete külge nii tugevasti, et ema mind lahti rebida ei suutnud. Ma nutsin meeleheitlikult, ahastuses. Tunnen veel praegugi, kuidas mu väike keha värises ja vappus nuuksete saatel. Ma ei suutnud aru saada, kes minu ümber kogunesid ja mida nad rääkisid. Ma teadsin ainult üht, et kui nüüd lasen käed lahti, siis see püssimees võtab minult mu isa. Püssimees sai ikkagi

Foto: erakogu

Ingrid oma õega kevadel 1941.

minust jagu ja eraldas minu krampis käed isa küljest. Kuid mälestuses on niisugune tunne, et ta ei teinud seda jõhkralt. Rippusin lõpuks veel ühe käega isa riiete küljes, kuid minu lapsejõust jäi väheks. Ja nii nad võtsid ära minult isa. Vajusin maapinnale ja nutsin edasi. See oli mingi meeletu südantlõhestav nutt. Mul endal oli tunne, et see ahastus ja nutuhoog ei lõpe kunagi.

Olen nüüd vana inimene. Siberi külma tagajärjel amputeeritud jalaga. Minus ei ole aga vähematki kibestumist. Ma ei ole kunagi tajunud kättemaksuhimu. Kõigi raskuste peale vaatamata olen elus tundnud väga palju hellust ja armastust. Olen õnnelik inimene. Lihtsalt niisugused vahejuhtumid, nagu aprillipäevadel Tallinnas (*jutt on pronkssõduri teisaldamise ajast*

2007, MT), kisuivad mälu halastamatult alasti ja see on valus.“

Ingridi isa oli Pärnu vandeadvokaat Eugen Villmann. Ta oli Vabadussõjas võideldes paremast käest haavata saanud; käsi oli läbi lastud. Kuigi küüditamine oli kogu eesti rahva jaoks täiesti uus ja tundmatu asi, oli isa ilmselt teadlik sellest, et tema ja ta pere võivad tema ameti tõttu olla kuidagi ohus. Hiljem olevat ta öelnud, et kui neile järele tuldi, arvas ta, et nad viiakse mahalaskmisele. Isa teekond läks erinevalt muust perest vangilaagrisse. Haavata saamisest tulenevalt ei lubanud tervis teda Siberis metsatöödele saata ja ta sai Jenissei peale palgiparvetajaks. Mõne aja pärast tekkis tal selgrootiisikus; Saksa okupatsiooni ajal, 1943. aastal õnnestus tema emal kuidagi viisi Siberisse sõita ja ta tõi poja sealt

sanitaarvagnis Eesti haiglasse ravile. Isa oli väga pikalt haiglas, elas seejärel Tallinnas ja suri vahetult enne, kui Ingrid 1957. aasta mai kuus koos väikese pojaga kodumaale jõudis. Ingrid nägi ainult värsket lilledega hauda; Ingridi ema, kes oli mõned kuud varem Eestisse jõudnud, sai oma meest veel elavana näha pärast 16 aastat lahusolekut.

Aga Ingrid sai oma isaga siiski pärast Papiniidu jaamas teineteisest lahku kiskumist veel kokku. See juhtus siis, kui ta 1947. aastal 16aastasena Siberist ihuüksinda Eestisse põgenes ja lausa poolteist aastat Eestis elas, eesti koolis käis ja eesti keelt õppis. Kuni ta teist korda Siberisse viidi.

Ingrid meenutab: „Vabastati ju mind. Tuli ühel heal hetkel – 1947 oli vist – seadus, et kõik lapsed, kes olid alla 16 (küüditamise ajal), on vabad. Võivad lahkuda. Ja siis Eestist tulid niisugused aktiivsed mehed sinna Siberisse, mõnel vist oli endal ka sugulasi seal, nad kogusid enda ümber nii 10–12sed grupid noori ja lapsi ja viisid nad Eestisse. Mammi tahtis meid mõlemaid ära saata. Aga komandant tegi talle selgeks, et kui sa mõlemad tüdrukud saadad ära, siis põgened ise ka ära. Maja oli neli aastat minust vanem. Tema elu oli palju raskem, tema terve aeg käis tööl, algusest peale. Mammi saatis siis Maja ära. Mina käisin koolis veel ühe aasta. Ja siis ma põgenesin. Meil koolis saksa keele õpetaja märkis mind klassipäevikusse haige, et kohe ei pandaks tähele ja ei hakataks otsima. Siis ma olin juba kaugemal ja ma jõudsin Eestisse. Esimest korda olin üldse raudtee peal. Ja siis Tallinnas ma nägin papit.“

Küsimuse peale, kuidas üks noor 16-aastane eesti tüdruk ihuüksini läbi terve suure Venemaa rongiga põgenikuna Eestisse jõudis, vastab Ingrid: „See oli ime, et ma jõudsin. Vaata, lobiseja olen ma

terve aeg olnud. Mina saan kõikidega kohe tuttavaks. Terve tee ma olin kellegagi koos. Kedagi muudkui aitasin ja... Vaata, see oli see aeg, kus venelased ka said mingid vabastused ja paljud reisisid raudtee peal, tervete perega. Terve tee olin kellegagi mestis. See oli Novosibirski jaamas, jälle mingi pere, väike laps ka ja vanaema ja... Aitasin seda last hoida ja pampusid tõsta; endal ju midagi ei olnud... Ja kui ma istusin seal vaksalis sees, siis ma nägin, et üks mees vaatas. Ikka kogu aeg vaatas ja ma kohe tundsin, et ei vaadanud hea pilguga. Istusin tükk aega ja siis tõusin üles ja läksin välja. Väljas oli niisugune katusealune, kus kõik need perekonnad istusid oma pampudega. Ja kui ma jõudsin ukse vahele, siis kõpsti see mees oli seal kõrval ja küsis dokumente. Aga mina olin juba ukse vahel ja hüüdsin: „Babusja, opjat dokumentõ proverjajut!“ Ma ei tea, kust see mul tuli. Aga sellest oli sellele mehele küll; vanaema hakkas pampudega kohmitsema ja dokumente otsima ja see mees läks minema. Minul ju dokumente ei olnudki.“

Tallinnasse jõudes elas Ingrid oma ema kooliõdede juures, õdede Oleskite juures Luise tänaval. Isa elas oma ema juures, sinna rohkem kedagi ei mahtunud. Sissekirjutus oli Ingridil hoopis kolmandas kohas. Olles küll teistest palju vanem, sai ta Eestis viiendasse klassi ja suvel tegi läbi ka kuuenda klassi. Eesti keelega oli muidugi raske – aga kui isa ükskord kontrollis, kas ta eestikeelseid sõnu ikka mõistab, siis selle katse tegi Ingrid auga läbi. Õed Oleskid hakkasid Ingridi sõnul temast „inimest tegema“ – ta ise arvab, et „neil enam vähem õnnestus ka“. Õed olid eestiaegsed peened ja haritud proudad ja nende sõpruskond oli ka samasugune. Ingrid meenutab, kuidas ta pidi kohvilauas kohvi pakkuma ja sel moel lauakombeid õppis.

Ometi ei kehtnud kodumaal

olemine kuigi kaua. 1949. aasta aprillis tuldi talle lausa koolitundi järele – seekord püssimehed sisse ei tulnud, ootasid väljas autos. Ingrid jutustab: „Tuli uus seadus. Õeldi, et eksitus oli, et noored said koju. Kõik, kes said Siberist koju, olid eksikombel vabastatud ja pidid tagasi minema. Aga kõiki nad ei saanud enam kätte. Näiteks Maja oli abiellunud ja elas Tartus ja teda ei viidud tagasi. Enamik saadi siiski kätte. Siis läks tapikorras, kõik vanglad käisime läbi: Kawe keldri, Patarei, Pagari... Meie olime „poliitilised“, meid hoiti kriminaalidest eraldi. Aga vaata – noored! Terve tee me laulsime. Vangivalvur käis söimamas, et ei tohi laulda, olge vait. Aga niikui ta selle luugi kinni lasi, me hakkasime jälle laulma.“

Viimaks jõudis Ingrid pikkade vintsutuste järele taas tagasi Tomski oblastisse Toinka külasse ema juurde. Ema juba teadis tema tulekust ja ootas, sest Eestist oli kirjutatud, et Ingrid taas kinni võeti. Kool sai viimaks läbi, ka keskkool ja 1954. aastal abiellus Ingrid Peetriga, kes oli samuti küüditatute laps. Järgmisel aastal sündis perre poeg Jüri.

Kui küsin Ingridilt, kas kõik need mineviku mälestused teda vahel vaevavad, vastab ta: „Inimene on vist niimoodi seatud et... Ma ei mõtle selle peale. Ma tean, et oli õudne, raske, mitu päeva oli ju järjest nii, et peale kuuma vee ei olnud midagi. Sõja ajal oli nii. Aga ma tuletan meelde ka, et palju toredat oli. Kümne-aastane olin, kui viidi. Abielus naine tuln tagasi. Kõik see kõige ilusam nooruseaeg, see möödus ju kõik seal.“

Ingrid armastab laulda siiani ja laulis pikki aastaid Agape koguduse kooris. Kui temalt lemmiklaulu küsin, tuleb talle esimesena meelde refrään: „Siis peab mu hing Sind kiitma lauluga: küll oled suur, mu Issand, Sa!“ Tundub väga iseloomulik: selline rõõmus ja Jumalale tänulik inimene Ingrid ongi.

Vaimulike õppe- ja osaduspäev

Traditsioonilise kahepäevase EMK vaimulike õppe- ja osaduspäevade asemel toimus vaimulike kohtumine koroonaviiruse leviku tõttu internetikeskkonnas ning piirdus

ühe päevaga. 20. märtsil toimunud vaimulike õppe- ja osaduspäeval arutati ajakirjas Koduteel ilmunud evangelismi-teemaliste artiklite sisu üle, kuulati intervjuud pastor And-

rei Novoženiniga Venemaalt ning diskuteeriti kiriku tuleviku teemal. Osaduspäev oli üles ehitatud nii, et aeg-ajalt said vaimulikud kuulnud teemasid arutada väikestes gruppides ning seejärel jagada arutelu tekkunud mõtteid suurele grupile.

Õppe- ja osaduspäeval tõi superintendent Robert Tšerenkov esile mõtte, et Jeesuse viis evangeliseerida sisaldas nii õpetust (Jumala riigist, patust jm teemadest), isiklikku kogemust kui ka osadust (kogukonna tunnet). Nii peaks ka tänapäeval evangelism olema sümbioos isiklikust päästekogemusest, õpetusest ja osadusest.

MARJANA LUIST

Foto: Robert Tšerenkov

VEEBINAR „Evangeelium eestimaalastele“

25. aprillil toimus ajakirja Koduteel veebinar, mis keskendus evangelismi teemale. Palusime veebinaril osalejal Kaire Lotamõisal jagada oma muljeid veebinarist.

Mul oli hea meel, et üle pika aja sain osa võtta evangelismiteemalisest seminarist/veebinarist. Mulle tundub, et evangelism, nii oluline osa kristlaste elust, on võrreldes muude teemadega veidi tahaplaanile jäänud. Kaks peakõnelejat tõi näiteid enda elust ja kogemustest ning nad tunnistasid, et ehkki nendel on imelisi tunnistusi evangeeliumi kuulutamisest, näevad nad siiski kristlaste hulgas väga vähe teadlikku evangeeliumi kuulutamist. Evangelist tundub veidi aktivistist müügiinimesena ja kes meist pole kuulnud kommentaari: „Mul ei meeldi, kui mulle tullakse usku peale suruma!“. Iga viisakas inimene tõmbub selle peale tagasi ja mõtleb, et olgu, ma räägin usust siis, kui minult seda küsitakse. Meie kultuuris ja arusaamades on tänaevangelism oma aja ära elanud ja tundub olevat n-ö Jehoova tunnistajate või mormoonide

nide töövahend. Samas, igaüks meist on näinud ostukeskustes LHV või internetiteenuste müügimehi inimesi kõnetamas. Kas te aga teadsite, et nende kaudu saavad need ettevõtted kõige rohkem uusi kliente?!

Veebinari rühmatöös tõi mitmed inimesed välja, et nad usuvad eeskujusse, oma eluga kuulutamisesse. Paraku võtab see kõige rohkem aega – inimene usub sinu sõnumit siis, kui ta näeb seda sinu elus. Taavet Taimla tõi näiteid, kui palju erinevaid võimalusi on meil evangeeliumi kuulutamiseks: sõpruse-, tänavaväe-, koosoleku-, internetieangelism, raamatud, sotsiaaltöö, raadiosaated jne. Kas me kasutame neid võimalusi? Pärilselt?

Ma otsustasin enne ülestõusmispühi, et nädala jooksul iga päev räägin kellegagi Jumalast või pakun, et palvetan tema eest. Ma kukkusin läbi, ei õnnestunud. Lohutasin en-

nast, et oligi vist liiga suur eesmärk. Siis kuulsin, kuidas Joel Reinaru rääkis, et loomulikult räägib ta iga päev inimestele evangeeliumi. Ja ma näen, et sellel on viljad, otsesest mõtest imed ja tunnustähed. Ja selline üleloomulik elu on meie endi valik, kas me julgeme, otsustame?!

Ma usun, et peaksime järjekindlalt kirikutes õpetama, et evangelism pole üksikute kutsumus, vaid see on igaühe osa Jumala riigi töös. Evangelism peab käima käsikäes jüngerdamisega, see vajab koostööd ja tuge teistelt kristlastelt. Ja nagu eelnevalt mainitud, siis võimalusi Jumalast rääkida on väga erinevaid, tuleb leida endale sobiv viis, olla tundlik Pühale Vaimule ja Jumal saab sinu kaudu teha imelisi asju, kui sa lubad!

KAIRE LOTAMÕIS,
Tallinna Missio Kogudus

Olukorrast Ühinenud Metodisti Kirikus

Mis saab Ühinenud Metodisti Kirikust?

Selle aasta esimestel kuudel on sotsiaalmeedias ringelnud üksjagu kuulujutte Ühinenud Metodisti Kiriku lõhkuminekust ja mingite uute konfessioonide loomisest. Mis siis ikkagi toimub?

Kõigepealt tuleb meenutada, et ÜMK kohta võtab otsuseid vastu peakonverents, mis koguneb reeglina kord nelja aasta tagant maikuu USAs. Viimane korraline peakonverents pidi toimuma 2020. a maikuu, kuid see jäi hiina viiruse puhangu tõttu ära ja lükati edasi augustisse-septembrisse 2021. Praeguseks on teada, et ka see tähtaeg on aasta võrra edasi lükatud. Vahepeal kutsus Piiskoppide Nõukogu 8. maiks kokku erakorralise peakonverentsi internetis, kuid ka see kutse tühistati mõni aeg hiljem. Seega, asjad muutuvad mitte ainult kuude, vaid isegi nädalatega, mistõttu ei maksa ühestki uudisnupust väga põhjapanevaid järeldusi kiriku saatuse kohta teha.

Nõnda siis kehtib praegusel ajal nn traditsiooniline-konservatiivne kirikukord, mis olulise teemana muu hulgas keelab homoseksuaalide laulamise ja ordineerimise ning näeb ette karmimad karistused neile piiskoppidele, kes neid sätteid teadlikult rikuvad. Tõsi, ka nende kirikukorra sätete suhtes on paljud piiskopid ja preestrid võtnud hoiaku, et neid ei tule täita kas lihtsalt protestiks või siis moratooriumina seoses kirikus praegu valitseva ebaselgusega. Ent kokkuvõttes on kirik praegu vor-

miliselt ja struktuuriliselt üks, kuigi vaimselt kahtlemata killustunud.

2022. a loodetavasti toimuval Peakonverentsil tuleb hääletusele ka nn sõbraliku lahkuminekuprotokoll, mis annab kõikidele aastakonverentsidele ja üksikogudustele võimaluse valida oma tee, millise uue loodava metodisti kirikuga või üldse mõne muu uskkonnaga liituda. Seda plaani peetakse praegu kõige tõenäolisemaks lahenduseks valitsevale ummikseisule. Samas ei ole 100% garanteeritud, et see plaan läbi läheb.

Kui aga läheb, siis näeb tulevik välja üldjoontes selline:

- ÜMK jääb omaette kirikuks;
- luuakse vähemalt üks nn konservatiivne metodisti kirik (The Global Methodist Church);
- luuakse vähemalt üks liberaalne metodisti kirik (The Liberation Connexion);
- luuakse võib-olla veel mõni uus kirik.

Kuidas see puudutab Eesti Metodisti Kirikut?

Uue metodisti kirikuga liitumise otsustab EMK aastakonverents 57% hääleteenamusega (praeguse seisuga pidanuks see toimuma enne 1. juulit 2021, kuid ilmselt lükatakse kõik tähtajad peakonverentsi toimumise aja võrra edasi). Kui EMK ei hääleta ega otsusta midagi, siis jääme edasi ÜMK-sse.

Ka meie piiskopkond võib 2/3 hääleteenamusega otsustada liituda mõne uue Metodisti Kirikuga. Kohalikud kogudused

Foto: EMK pildikogu

võivad otsustada mõne teise uskkonnaga liitumise, säilitades oma vara ja hooned (senine tähtaeg 31. dets 2024, kuid ilmselt lükatakse edasi; vajaliku kvoorumi ja hääleteenamuse otsustab koguduse juhatus – kas lihtsahääleteenamuse või 2/3 hääleteenamusega). Kui kogudus ei otsusta midagi, siis jääb ta sellesse kirikusse, mille valis Aastakonverents.

Praegu on meie piiskop koos kahe teise Euroopa metodisti piiskopiga algatanud mõtte, et Euroopas võiksid ka konservatiivid olla teretulnud ÜMKs pärast selle lagunemist mitmeks uueks uskkonnaks. Lühidalt kokku võttes antaks kõikidele – nii teoloogilistele liberaalidele kui ka konservatiividele – võimalus säilitada oma teoloogilised ja eetilised tõekspidamised ilma, et nende pärast kedagi survestataks. Muidugi on see kaunis idee, aga kas praktikas ka teostatav, on kahtlane.

Kokkuvõttes on meie kohus, sõltumata aegadest ja oludest ikka palvetada meie kiriku teenimistöö pärast ja olla ustav oma tööloiguse. Pidagem meeles Jeesuse töotust, et ka põrgu värvavad ei võida Kristuse Kirikut.

PRIIT TAMM,
Tartu Püha Luuka koguduse pastor

Kaplanid Kaitseliidus

Vaimulikud on alati olnud seotud kaitseliitlastega. Kui vaimulik ise ei kuulu Kaitseliitu, siis kaitseliitlase elukaare sündmuste (ristimise, laulatuse, matuse) kaudu on ta teeninud kaitseliitlast ja nii ta on olnud osa Kaitseliidust.

Kuni 1940. aastani olid kaitseliidus kaplanid kohaliku piirkonna vaimulikud, kes teenisid oma koguduse liikmeid. Sageli on pühitsemistel olnud luteri ja õigeusu vaimulik. Vabakirikute vaimulike kaasatuse vähesus oli tingitud tolleaegsest patsifistlikust maailmavaadest ning luterlaste ja õigeusklike seas levinud umbusust vabakiriku jutlustajate suhtes.¹ Kaitseliidu õpetajate esmased ülesanded olid lippude ja mälestusmärkide pühitsemised. Erukolonel Tõnis Nõmmik kirjutab: „*Tuleb nentida, et osa kaitseliidu vaimulikest olid oma malevas ja malevkonnas vägagi aktiivsed, kuid leidis küllalt ka neid, kes tulid välja ainult siis, kui neid kutsuti. Viimaste tegevus piirdus peamiselt tseremooniatel osalemisega.*“

Eestit kaitsta soovivad kodanikud, kes astuvad Kaitseliitu, ei vaheta kogudust ja nende religioosne õpetaja on jätkuvalt tema konfessiooni vaimulik juht. Eestis puudub riigikirik ja kaplan on isikute usuliste väärtuste tagamise organiseerija ehk erialapealik. Sellise põhimõttega taasloodi kaplaniteenistus Eesti kaitseväes 1995. aastal ja Kaitseliidu peastaabis koordineeris kaplanite tegevust 2003. kuni 2016. aastani õigeusu vaimulik Aivar Sarapik (isa Aleksander). Kaplanite esmased ülesanded olid sarnased varasemate aastate kogemustega – lippude ja mälestusmärkide pühitsemised. Oluliseks rõhuasetuseks oli kaplani hingehoid isikkoosseisule. Kaplanitele toimusid baas- ja täiendkoolitused. Kaitseliidus olevatest vaimulikest kõik ei täitnud kaplani rolli, vaid tegutsesid lahingüksustes vastavalt oma oskustele ja väljaõppele. Rahuajal väljaõppe olukorras on sellest isegi kasu, sest koged isiklikult ametikoha rõõme ja väljakutseid. Sõjajärgi olukorras on vaimulik Genfi konventsiooni järgi mittekombatant² ja see seab teatud piirangud. Kaplan jääb alati toetavaks ja teenivaks isikuks, isegi sellisel juhul, kui lahingusse on jäänud alles vaid üks sõdur. Kui kaplan on jäänud lahinguväljale üksinda, siis on tema ülesandeks teostada väärikas viimne au avaldamine ning teenimise kaudu säilitada või süvendada usku ja kirge langenute lähedastes. James Van Patten kirjutab: Religioon on see, mis hõlmab inimese suhteid üleloomulike vägedega ja toob kaasa põimunud teenistuse, aukartuse

Foto: Kaitseliidu fotokogu

Eduard Alveri hauatähise pühitsemine. 30.08.2018.

Eestis puudub riigikirik ja kaplan on isikute usuliste väärtuste tagamise organiseerija ehk erialapealik.

ning palve või uskumuste kogumi, mis on kinnitatud usust ja kirest. Kaplani ülesandeks on inimestes olevate uskumuste, põimunud teenistuse, palve ja kire säilitamine või süvendamine, kasutades selleks temale usaldatud oskusi ja vahendeid.

Kaitseliidu laiapindne riigikaitse lähendab üksteisele militaarset ja vaimulike tegevust. Kõik vaimulikud on oodatud vabatahtlikena panustama ühiskonna kerkusesse³ ja seal on rakendust ka patsifistliku maailmavaatega vaimulikele. Lahingüksuses tegutseda soovivalt vaimulikult eeldab see erialast koolitust lahingüksuse rütmi tundma õppimiseks. Vaimulikele, kes ei soovi tegutseda lahingüksuses, planeerib Kaitseliit tulevikus veelgi olulisemat rolli laiapindse riigikaitse kontekstis, kus kaplanid saavad anda oma tugeva panuse kohaliku kogukonna (koguduse) toetuseks nii rahu-, kriisi- kui ka sõjaajal. Selleks on Kaitseliit valmis andma kaplanitele spetsiifilist väljaõpet elanikkonnakaitse, vägivald vastu vastu ja ka psühholoogilise kaitse valdkondades.

Metodistide kihelkonda peaks kuuluma ka Kaitseliit.

Lisaks Raivo Nikiforovile teenivad Kaitseliidus kaplanitena Priit Tamm ja Johannes Kakko.

Major RAIVO NIKIFOROV,
Kaitseliidu vanemkaplan

¹ Kaplanite tegevuse kirjeldamisel kuni aastani 1940 on kasutatud Tõnis Nõmmiku raamatut VAIMULIKUD KAITSEJÕUDUDES, Kaitseväge Ühendatud Õppeasutused, Tartu, 2005.

² isik, kes ei kannata relva ega osale vaenutegevuses – toim.

³ Ühiskonna kerksus (inglise k resilience) – ühiskonna võime kiiresti taastuda negatiivsete ilmingute mõjust, taastada oma tugevus, toonust ja edukust. Eesti julgeolekupoliitika alused https://www.riigiteataja.ee/aktiivis/3060/6201/7002/395XIII_RK_o_Lisa.pdf

Väärikas traditsioon uues kuues

Foto: koguduse pildikogu

Palvapäeva juhataja Anu Hobustkoppel.

2021 märtsis toimus Pärnus ülemaailmne oikumeeniline naiste palvapäev esimest korda veebiülekanadena.

Igal aastal märtsikuu esimesel reedel peetakse üle maailma üht erilist ühendavat palvesündmust – oikumeenilist naiste palvapäeva. Neile lugejatele, kes traditsiooni ajaloost ei tea, selgituseks nõnda palju, et ülemaailmset palvapäeva korraldab juba alates 1927. aastast kristlike naiste liikumine Maailma Palvapäev (World Day of Prayer, WDP), mis sai alguse 19. sajandil Ameerikas ja Kanadas ja mis tegutseb tänaseks juba ligi 170 riigis. Igal aastal valmistavad palvapäeva liturgia ette mõne konkreetse maa kristlikud naised ning üle maailma erinevates kirikutes ja kogudustes võetakse sel päeval aega palvetada

selle maa, seal elavate naiste ning nende perede pärast. Sel aastal koostasid palvapäeva liturgia naised Vanuatult – Vaikses Ookeanis asuvalt väikeselt Melaneesia saarelt ja palvapäeva teemaks oli „Ehita kindlale alusele“. Alustuseks tutvustas palveõhtut juhatanud Anu Hobustkoppel Vanuatu Vabariigi üldisi andmeid ja elu-olu, millele järgnesid tervitus, kutse ja tänu-palved Vanuatult, patutunnistus, pühitsuspalve ning vaheldumisi koguduselauluga „Vanuatu naiste hääled“ – erinevate naiste endi jutustused oma elust, rõõmudest ja muredest, mida lugesid ette Pärnu koguduse naised. Sõna jagas sel korral EELK Pärnu-Jakobi koguduse diakon Jane Vain, õhtu lõpul võeti aega eestpalveteks Vanuatu ja kogu maailma eest.

Et traditsiooni Eestisse „maaletoojate“ seas 1994. a olid ka Pärnu

metodisti koguduse naised, siis on meil Pärnus olnud rõõm palvapäeva tähistada juba 28 aastat järjest. Kuid täiesti esimest korda nende aastate jooksul toimus 5. märtsil 2021 palveõhtu otseülekanadena veebis *Youtube*’i vahendusel – siinkohal tänab Pärnu kogudus idee eest EMK naiste ühenduse esinaist Pille Mägilat ja tehnilise teostuse eest Jargo Paiklat. Ehkki uuenduse ajendiks olid küll pandeemiaaegsed piirangud, siis Jumal laseb kõik heaks tulla neile, kes Teda usaldavad. Nõnda sai veebiülekanadena toimunud palvapäev õnnistuseks paljudele erinevate koguduste naistele nende kodudes üle Eesti. Otseülekannet vaatas ligi 80 inimest ja tänaseks on jätkuvalt *Youtube*’is olevat videot vaadatud juba vähemalt 350 korda (huvilistele: video leitav otsingufraasiga „oikumeeniline palvapäev“). Sellise rahvahulga Agape kirikusse mahutamise olnuks päris raske.

Olen Pärnu koguduse liikmena saanud ka ise neist oikumeenilistest palveõhtutest osa vähemalt kümnel korral. Kuulates naiste lugusid erinevatest paikadest, küll Aafrikast, küll Kariibidelt, olen iga kord hämmastunud, kui sarnased, olenemata kultuuri või looduse erinevusest, on meie mured ja rõõmud siin- ja sealpool vett. Teades, kuidas üle maailma erinevais paigus samal päeval palvetavad kristlased nagu üks suur kogudus sama Jumala poole, et inimeste südamed muutuksid, olen tajunud erilist ühtsust ja seda, kuidas suur maakera muutub aina lähemaks ja sõbralikumaks. Jumal õnnistagu jätkuvalt ülemaailmset oikumeenilist palvetööd!

KÜLLI PILV,
Pärnu Agape kogudus

Jõhvi kogudus tähistas 50. juubelit

9. mail täitis Jõhvi koguduse 50. tegutsemisaasta. Esimene pastor Heino Laine kirjutab oma mälestustes, et Jõhvis sai kogudus alguse sellest, kui saksa grupp, mis koosnes umbes neljakümnest inimesest, lahkus Kohtla-Järve baptistikogudusest ja ühines Eesti Metodisti Kirikuga. Superintendent Aleksander Kuum määras nad esialgu Rakvere metodisti kogudusse. See toimus 9. mail 1971. aastal, mida peetakse ka koguduse aastapäevaks. Peatselt lahkus ka 23 venekeelset inimest Kohtla-Järve baptistikogudusest, kes määrati Narva metodisti kogudusse, kus oli pastoriks Heino Laine. Varsti said sakslased täitevkomiteest loa alustada oma kooskäimisi Purus. Kui Heino Laine läks täitevkomiteest küsima, et metodistidel oleks vaja Jõhvis oma kirikuhoonet, siis sellest keelduti. Pastor asus ise otsima Jõhvi kesklinna sobivat hoonet. Ta kuulis, et müügis on Aasa 17 asuv maja, kuid selle omanik vastas, et oli ümber mõelnud ega soovi enam müüa. Lahkudes andis Heino Laine siiski mehele oma kontaktandmed ja ütles talle: „Võib-olla mõtlete veel ringi.“ Linnas oli maju müügis veelgi, kuid mitte ükski neist ei

sobinud kirikuks. Kuid ühel päeval astus pastor Heino uksest sisse Aasa 17 maja omanik ja teatas, et nad olid otsustanud siiski müüa. See oli suur rõõmusõnum, sest hoone sobis hästi kirikuks. Teine korrus oli veel täielikult välja ehitamata, mis andis võimaluse sinna rajada saal, kus viia läbi jumalateenistusi. Probleemiks osutus siiski see, et täitevkomiteest ei saadud luba maja kogudusele müüa. Selle eest alustasid palvetamist nii eestlaste, venelaste, kui ka sakslaste grupp. Ühel ööl nägi Heino Laine unenägu, kus keegi ütles: „Aasa 17 saavad olema Jumala inglid.“ See oli talle kinnituseks, et hakata salaja raha koguma. Maja ostis lõpuks oma nimele üks Narva koguduse õde, kes pidi selleks oma maja vormistama poja nimele. Kuigi täitevkomitee nägi palju vaeva, et kogudus ei saaks seda hoonet osta, siis tal see lõpuks siiski ei õnnestunud. Luba oma uues kirikuhoones jumalateenistuste läbiviimiseks tuli kohalikel usklikel oodata siiski veel 1,5 aastat. Lõpuks 1972. aastal, kui Tallinnas oli külas metodisti kiriku Põhjamaade piiskop Ole Borgen, helistati täitevkomiteest ja lubati alustada jumala-

teenistustega uues kirikus. Heino Laine arvas, et välismaailmale taheti näidata usuvabadust Eestis. Esimene jumalateenistus toimus 17. septembril 1972. aastal.

Esialgu toimusid jumalateenistused esimesel korrusel, kus oli küll kitsas, kuid kõik olid rõõmsad oma hoone üle. Igal pühapäeval oli neli jumalateenistust. Praeguse Narva koguduse pastori Erkki Sepa kogutud materjalidest võib lugeda, et hommikul oli saksakeelne jumalateenistus, mida juhtis Peeter Pener. Pärast seda oli venekeelne koosolek Nikolai Pevnitski juhtimisel. Kolmandana viidi läbi eestikeelne teenistus, mida juhtis koguduse vanem Heino Laine. Öhtul oli aga ühine teenistus, kus osalesid kõik koos. See teenistus toimus tõlkega, mida juhtis Heino Laine. Samuti viidi reedeti läbi palvekoosolekuid kodudes.

1984. aastaks oli suurem osa sakslasest lahkunud Saksamaale ja seetõttu enam saksakeelseid jumalateenistusi ei toimunud. 1988. aastal läks mitmetel põhjustel laiali eesti kogudus. Kogudusse jäi vaid neli eestikeelset õde, kes palvetasid koos vene rahvaga tuliselt ärkamise eest Jõhvis. Vene koguduses sai päästetud Artur Põld, kes alustas 1993. aastal eesti koguduses diakonina. Alates 10. jaanuarist 2000 tegutseb eesti kogudus juriidiliselt eraldi kogudusena nime all Jõhvi Petlemma kogudus. Põhjuseks olid erinevad arusaamad mõningatel teemadel. Viimastel aastatel on olnud teemaks ka kahe koguduse uuesti liitmine juriidilise isikuna, kuid mitmetel tehnilistel põhjustel ei ole see õnnestunud ja eesti koguduse liikmed on tundnud selle taga Jumala kätt ning toetavad otsust jätkata eraldi kogudusena.

2001. aastal toimus Aasa 17 paikneva kiriku põhjalik renoveeri-

Jõhvi kogudus uues hoones.

mine, mille käigus kogu hoone sai tänapäevase ilme ja muutus palju mugavamaks. Alates 9. oktoobrist 2001 on kirikul ka torn.

2003. aastast võttis pastor Artur Põld enda õlule ka venekeelse koguduse juhtimise. Tema sõnul on kogudus liikmete arvult sellest ajast kasvanud poole võrra. Juba pikki aastaid tekitas kogudusele probleeme see, et pühapäevaste venekeelsete teenistuste ajal jäi kirikusaal kitsaks ja maja juures puudus parkla. Korduvalt juhtis viimasele asjaolule tähelepanu ka politsei. Samal ajal oli Jõhvi vallavalitsus andnud koguduse MTÜ-le Päikesekiir pikaajalisele rendile endise lasteaia hoone aadressil Sompa 5a, kus on olemas ka suur saal. Peale pikaajalist Jumala otsimist antud küsimuses, tegi pastor Artur Põld koos koguduste juhatustega otsuse alates 2019. aasta algusest viia koguduse tegevus nimetatud hoonesse. Tagantjärele tuleb tunnistada, et see oli suur Jumala arm ja tarkus, sest möödunud aastast alanud piirangute ajal oleks olnud keeruline vanas hoones üldse midagi teha. Samuti sai venekeelse koguduse kasv uues saalis uue impulsi.

Iga kogudus on oma pastori nägu, nii ka Jõhvi kogudus. Oleme tegus ja inimestest hooliv kogudus. Pastor Artur Põld on oma tegevusega eeskujuks kogukonnani sirutumisel. Ta on olnud vallavolikogu liige ja praegugi aktiivne sotsiaalsfääris ning hea koostööpartner, olenemata sellest, kes parasjagu valda juhib. Tema juhtimisel on alustatud mitmete oluliste tööharudega. Kogudusel on juba aastakümneid tegutsevad supiköögid Jõhvis ja Sillamäel ning kasutatud riiete kauplus. Uuematest projektidest tuleb nimetada Puuetega Laste Tugikodu Päikesekiir ja Sirgalasse rajatavat uut rehabilitatsioonikeskust. Nendes, nagu ka Arturi juhitud EMK laagrikeskuses Giideon teenivad kaasa mitmed meie koguduste liikmed. Näiteks on traditsiooniliselt igal kevadel laupäeviti talgud, kus Jõhvi koguduse liikmed käivad laagri territooriumi koristamas.

Hiljuti ütles koguduse pastor Artur Põld, et tema põhimõte on inimeste vaheliste konfliktide puhul nende tähelepanu pööramise asemel pöörata tähelepanu Jumalale. Tema enda puhul on koostööpartnerid väljastpoolt kogudust

toonud esile, et tema suudab teha koostööd igaühega. Nii on koguduseliikmedki õppinud hoidma koguduses armastavat õhkkonda. Meie koguduses kuuleb tihti Piiblist loetavat 1. Johannese 3:11-24. See väljendub juba selles, et meile meeldib koos olla. Koguduse kõige tähtsamad pühad on ülestõusmis-pühad, lõikustänapühad ja jõulud, kui mõlemad kogudused istuvad ühiselt ümber pidulaua ning selle ümber lauldakse ja tantsitakse.

Lõpetuseks tahaksin veel jagada uudiseid väikesest eesti kogudusest. Eelmisel aastal juhtis Jumal Jõhvi misjonärid David ja Klarika Millerid. Käesoleva aasta algusest on Triin ja Klarika alustanud igapäevaste palveaegadega koguduse töö eest. Otsustati, et ajutiselt eraldi eestikeelseid teenistusi ei toimu. Selle asemel on keskendutud personaalsele tööle inimestega ja alustatud kodugrupiga Kohtla-Nõmmel. Jumal on sinna juba inimesi liitmas ja tegemas uut.

TRIIN TARENDI,
Jõhvi Petlemma kogudus

Artikli koostamisel on kasutatud pastor Heino Laine mälestusi ja pastor Erkki Sepa kogutud materjali „Jõhvi Metodisti Kiriku ajalugu“.

Vana kirikuhoone enne renoveerimist.

Sillamäe Jumala Õnnistuse Kogudus – 20

Sillamäe linn asub Eesti kirdeosas. Nõukogude ajal ei olnud siin kirikuid, kuna see oli suletud linn.

Jõhvi metodisti koguduse liikmed – Ivanniku ja Beregovi perekonnad – külastasid sageli Sillamäel elavaid sugulasi: Salkovi ja Petrovi perekondi. Nad rääkisid sugulastele Kristusest, Tema armastusest nende vastu ja kutsusid neid kirikusse. Peagi tulid Petrovi ja Salkovi perekonnad Issanda juurde. 1988. aasta juulis ristiti Salkovide perekond.

Sillamäe kristlased rääkisid Issandast oma töökaaslastele ja tuttavatele, kes samuti hakkasid Jõhvi koguduses jumalateenistustel käima. Nii moodustus terve rühm usklikke Sillamäel. Vladimir Beregovoi valmistas värskest pöördunud ette ristimiseks. Armastus Issanda vastu põles usklike südames ja usklike hulk kasvas ning hakati kaaluma võimalust jumalateenistuste pidamiseks Sillamäel.

2001. aasta juulis registreeriti Sillamäe metodisti kogudus. Pastoriks määrati Vladimir Salkov. Tekkis vajadus koguduse hoone järele. Ranna tänaval asuv endine Maapanga hoone meeldis usklikele ja nad hakkasid selle pärast palvetama. Igal hommikul tulid nad selle hoone juurde ja palvetasid, et Issand annaks selle hoone palvemaja jaoks. Issand kuulis nende palveid. Ameerika Ühendriikidest leiti sponsorid (metodisti kogudused Memphise ja Hawre de Grace'i linnades) ja 2003. aastal osteti hoone kogudusele.

2003. aastal kolis Vladimir Salkov Ameerika Ühendriikidesse ja Vladimir Beregovoi määrati Sillamäe koguduse pastoriks.

Sel aastal tähistab meie kogudus oma 20. aastapäeva. Oleme Issandale tänulikud kogu tema halastuse ja helduse eest, mis Ta meile on andnud. Issand kinkis meile imelise palvemaja, kus on palve-teenistusi peetud juba 18 aastat. Valdav osa koguduse liikmetest panustab koguduse töösse: jumalateenistustel vennad ja õed laulavad, loevad luuletusi, jagavad tunnistusi Jumala imelistest tegudest. Meie koguduse liikmed tunnistavad mittekristlastele Issanda armastusest ja levitavad kristlikku kirjan-dust.

Sillamäe kogudus on sõbralik kristlik perekond, kus valitseb rahu, armastus ja mõistmine. Oleme selle eest Issandale tänulikud.

VLADIMIR BEREGOVOI,
Sillamäe Jumala Õnnistuse koguduse pastor

Sillamäe kogudus külalistega.

Foto: koguduse pildikogu

Aseri koguduse ajaleht

Perioodil, kui viiruse leviku tõttu kogudustes kokkusaamisi korraldada ei saanud, püüdsid kogudused leida erinevaid võimalusi, et jõuda oma liikmete ja kogukonnani. Aseri metodisti kogudus kasutas selleks ajalehe väljaandmist. Kuna koguduse liikmete hulgas on inimesi, kes interneti-jumalateenistustel osaleda ei saa, tundus koguduse juhtkonnale just paberajalehe väljaandmine kriisiolukorras sobiv lahendus. Koguduse ajalehte anti välja iga kahe nädala tagant.

Ajakirja Koduteel toimetuse kätte jõudis üks märtsikuu väljaannetest, mis sisaldas palju huvitavat lugemist. Ajalehe veergudele oli koondatud sõnum pastorilt, tervitust ja vaimulikke sõnumeid sõpradelt USAst ja Eestist, koguduse liikmete poolt koostatud tekste paastumisest, usust ja Jumala armastusest, Piibli-uurimise materjal

Ülestõusmispühadel said koguduse liikmed koguduse ajalehe koos kohukestega.

Foto: Irina Semjonova

ning Piibli-teemaline ülesanne, mille vastused tuli pastoriperele saata. Ülesanne, mille pastoripere koguduse liikmetele saatis ning millele ka sina, armas Koduteele lugeja, saad mõtiskleda, kõlas järgmiselt: Pange kirja Piiblist üks lill, puu, kangelane, linn ja sündmus, mis teile esimesena meenub või mis teile meeldib, ning kirjutage kirja-koht, kus sellest juttu on, ning põhjendage oma valikut.

Märtsikuu ajalehe maht oli kokku 18 lehekülge. Pastoripere Irina ja Dmitri Semjonov kogusid materjali kokku, printisid selle välja ning viisid ajalehed koguduse liikmete postkastidesse. Tore on tõdeda, et Aseri kogudus leidis kriisiajal sobiva viisi oma liikmete ja kogukonna teenimiseks ning kaasas selle teostamisse ka koguduse liikmeid.

MARJANA LUIST

EMK õnnitleb

28. aprill 1976, Stanislav Ossipov (45)
20. mai 1979, Robert Tšerenkov,
EMK superintendent (42)
20. mai 1966, Külli Kuusemaa (55)
25. mai 1966, Eliko Looris (55)
27. juuni 1971, Peeter Rahuvarm (50)

Juubeli-aastapäevad

9. mai 1971, Jõhvi kogudus (50)
2. juuli 2001, Sillamäe Jumala Õnnistuse Kogudus (20)
27. juuli 1921, metodistliku töö iseseisvumine Eestis (100)
20. august 1991, Eesti taasiseseisvumine (30)
30. august 1921, Pärnu Agape kogudus (100)

Mälestuspäevad

14. juuni 1941, eestlaste esimene suurvõitlamine (80)
5. juuli 1941, EMK pastori ja esimese märtri Jaan Jaagupsoo surma-aastapäev (80)

Sündmused

21. juuni EMK Teoloogilise Seminari lõpuaktus
27. juunil kell 18 VEEBINAR, link on leitav www.metodistikirik.ee
4. juuli korjandus EMK suvekonverentsi toetuseks
5.–8. august EMK suvekonverents
3.–5. sept EMK aastakonverents (edasi lükatud reisipiirangute tõttu)
12. september korjandus EMK Teoloogilise Seminari toetuseks

Koduteel õnnitleb

Ajakirja Koduteel märtsi numbris ilmunud ristsõna vastus on „Usumärter Martin Prikask“. Vastuste saatjate vahel loosis ajakirja kolleegium Toomas Pajusoo raamatu „Esimene Eesti metodisti jutlustaja Vassili Täht“. Võitjaks osutus Veiko Männik.

Koduteel tänab

Siseministeeriumi ja Eesti Kirikute Nõukogu toetuse eest ajakirja Koduteel kirjastamiseks.

Pöördumislood

Jumal leiab tee iga inimese juurde erineval viisil. Käesolevas numbris saab lugeda pöördumislugusid, milles olulist rolli mängivad suhted ja sõprus.

Foto: erakogu

Andrus Kask, misjonipastor Leedus

Minu vanematel ei olnud kodus Piiblit. Lähim kirik oli vene õigeusu kirik, mitte rohkem kui 500 meetrit meie majast. Ma teadsin, et seal taevast kusagil ikka Jumal on – miks muidu inimesed Jumalat mainivad või tädikese kirikusse lähevad.

Mul oli üks sõber, kellega me aeg ajalt saime kokku. Eks me olime lihtsalt tavalised noored. Kord istusime ja sõime pannkooke. Ja sõber hakkas rääkima, et tema õde läks kogudusse ja tema elu muutus. Minu sõber nägi oma õe elus muutust. Mitte kaua pärast seda, ehk paari kuu pärast tuli minu hoovis mulle vastu seesama sõber ja ütles: „Andrus! Jumal armastab sind. Tule kogudusse. Su elu muutub.“ Minu esimene mõte oli: Jah, kindlasti nüüd. Ma ei näinud elul mingit erilist mõtet või väärtust. Minu vanemad ei elanud koos, mul ei olnud elus sihti ja ma olin pettunud kõiges.

Aga need sõnad, mida mu sõber ütles, ei olnud lihtsalt tema enda sõnad. Nende lihtsate sõnade taga oli armastus, lootus, usk, võimalus.

Tema sõnade taga oli tunda midagi palju suuremat ja näis, et sõbra selja taga oli hoopis teistsugune ja parem reaalsus. Ja ma tõesti läksin kogudusse ja ma sain... päästetud. Ma arvasin alati, et see oli 16. oktoober 1992, kella 19.00 kuni 20.30 paiku Võru kultuurimaja „Kannel“ saalis. Aga praegu ma usun, et Jumal ei ole lõpetanud, vaid Ta on päästnud ja päästab meid tihti ka olukordadest, haigustest, meie valikutest, meist iseendast jne. See on päästmine, et Jumal tuli, rääkis ja tegutses ja tuleb, räägib ja tegutseb.

Ma usun, et üks uks läks too-kord minu elus lahti. Ja mida rohkem ma sealt uksest sisse läksin, seda rohkem ma hakkasin nägema, mis uks see on. See on Jeesus. Ühel päeval tuli sellest uksest sisse minu tulevane abikaasa. Täna on meil ühine siht ja me mõistame, et Jumal tõesti armastab ja tahab muuta elusid.

Urmas Sassian, Tallinna kogudus

Käisin koos Joel Auliseiga Tallinna ehituskoolis. Meil oli vaja leida praktika koht. Mina ei suutnud kuskilt leida, kuni ühel päeval kutsus Joel mind remontima metodisti kiriku kantseleid Apteegi tänaval. Nii ma läksingi sinna praktikale. Remontisime kiriku kantselei köögi-ruume.

Oli talv ja kuna olen terve oma elu sporti harrastanud, siis tahtsin väga suusatama minna. Üritasin töökaaslaste hulgast mõttekaaslasti leida, et minna Otepäele suusatama. Riho, meie tööandja, ütles, et noortekoor sõidab nädalavahetusel Otepäele ja nendega saab kaasa minna. Muidugi läksin kaasa ja ainult ühe kindla eesmärgiga – suusatada, suusatada, suusatada.

Jõudsimme Otepäele reede õhtul

Foto: erakogu

kell 23:00 paiku ja väljas oli juba pime. Küsisin, kuhu poole jääb mets ja läksin suusatama. Hommikul varakult, enne kui teised ärkasid, olin jälle üleval ja läksin metsa suusatama. Ja nii käisin 3 korda päeva jooksul suusatamas, vahepeal käisin ainult söömas.

Pühapäeva hommik algas samuti varakult ja metsa poole. Kuid siis oli kõik kuidagi teistmoodi. Mets oli inimtühi ja ma suusatasin täiesti üksinda. Ühel hetkel hakkasid mu sees liikuma mõtted. Mina olen siin metsas üksinda. Kõik noored, kellega tulime, on aga kirikus. Surusin need mõtted korduvalt tagasi, kinnitades endale, et mul ei ole seda vaja, las nemad olla

kirikus! Võitlesin pikalt nende mõtetega, kuni ühel hetkel ei suutnud enam vastu panna ja otsustasin, et lähen ja vaatan, mida nad seal kirikus teevad.

Kui ma astusin sisse Otepäe kiriku uksest, siis tunnistas kantslis Arne Saluraid. Ta rääkis oma elust ja võitlustest, kahtlustest, hirmudest ja muredest. See kõik tundus nii minu elu moodi ja minu mõtete moodi. Mõtlesin, et kust tema minu mõtteid teab ja tunneb.

Hakkasin kirikunoortele vaatama teistmoodi ja märkas, et neil on mingisugune sisemine rõõm ja rahu, mida minul ei ole. Mul oli kõik muu olemas – terve perekond, palju sõpru, piisavalt raha jne, aga seda sisemist poolt ei olnud. Ma muutusin kadedaks. Hakkasin käima kirikus ja peagi tegin oma otsuse Jumala kasuks. Avastasin, et ka mina võin tunda rahu ja sisemist rõõmu, mida enne isegi ei teadnud. Kui ma enne kristlaseks saamist olin paras joodik, pätt ja probleemide tekitaja, siis nüüd oli minust saanud probleemide lahendaja. Varemalt pidin ringi liikudes ümbrust jälgima, sest kunagi ei teadnud, kust keegi vihane vaenlane mind rünnata võis. Kristlasena hakkasid need hirmud kaduma, kuni ühel päeval ma enam ei muretsenud üldse selle pärast. Sest pigem võis mulle läheneda ootamatult mõni tänulik inimene. Kristlasena olen leidnud tasakaalu ja rahu igas eluvaldkonnas, sest Jumal on minuga. Peagi peale kristlaseks saamist tuli ka selgus, mida Jumal minult ootab ja mis valdkonnas mind kasutada tahab, sest sain 3 prohveteringut erinevast paigast ja erinevate inimeste kaudu.

1. tahan kasutada sinu suud,
2. räägi julgesti kõikjal, kuhu ma sind saadan,
3. sinu suust saavad lähtuma suured sõnad.

Triin Tarendi, Jõhvi Petlemma kogudus

Minu teismeiga jäi legendaarsetesse üheksakümnendatesse. Olin aktiivne laps, kelle lemmiktegevusteks

Foto: erakogu

olid suhtlemine ja ürituste korraldamine. Samas olin üsna üksildane noor, kellel ei ole kunagi olnud väga lähedasi sõpru. Seda aega nimetatakse Eestis mõnes mõttes ärkamiseajaks, kus inimhulgad voolasid kirikusse. Minagi huvitusin suhteliselt varakult usuteemadest. Käisin naaberkülas luteri kirikus pühapäevakoolis. See oli kindlasti koht, kus minusse said külvatud esimesed seemned. Kus iganes mingeid kristlikke üritusi korraldati, seal ma ka kohal olin. Ilmselt otsisin kohta, kuhu kuuluda.

14. augustil 1993. aastal olin 15-aastane ja äsja lõpetanud põhikooli, kui mu sõbranna kutsus mind õhtul kultuurimajas toimuvale evangeelsele üritusele. Ega ma päris hästi aru ei saanud, mis see tähendab, aga tundus midagi põnevat. Üritusel esinesid peamiselt minu ja minu sõbranna-ealised teismelised. Kõik olid rõõmsad ja sõbralikud ning mind oleks nagu ammu oodatud. Ürituse lõpuosas räägiti, kuidas minust võiks saada Jumala laps. See kõik muutus minu jaoks äkitselt väga isiklikuks ega olnud enam lihtsalt mingisugune huviring või võimalus organiseerida oma vaba

aega. Sain teada, et Jumal on elav ja Ta tahab minuga suhet. Sealsamas tegin päästepalve ja minust sai Jumala laps.

Vahel räägivad inimesed, et usule tulemine oli nende jaoks ilmne pöördepunkt ja sellest hetkest on nad nagu teine inimene. Minu jaoks see paraku nii ei olnud. Loomulikult olin väga rõõmus, et olin nüüd Jumala laps. Mäletan, kuidas järgmisel päeval erilise rõõmuga kodus põõsaste küljest marju korjasin. See oli tegevus, mis seni oli olnud minu jaoks tüütu ja igav kohustus. Edasine on olnud pigem teekond ja kasvamine Jumalas ning paraku vahel ka võitlus iseenda ning oma kompleksidega. See teekond ei ole alati olnud kerge, kuid väga õpetlik. Olen õppinud seda, et Jumalaga koos on ka kõige rasematel hetkedel lootus. Ka siis, kui olen endas väga pettunud, võin ma vaadata Jumala poole ning Temas ei ole ma mitte kunagi pidanud pettuma. Nagu ütleb Jeremija 29:11, mõtleb Jumal meist alati mõtteid, mis annavad meile tulevikku ja lootust!

Jana Laaneser, Kärsa kogudus

Valguse poole igatseb hing,
soojuse juurde, mida Sa jagad.
Vaim nagu murtud tiivaga lind
üha nutab Su armastust taga.
(J. Laaneser)

Olen üles kasvanud mittekristlikus kodus. Minu vanemad lahutasid, kui olin paariaastane ja isa suri siis, kui olin teismeline. Kuigi olin peres ainus laps (õde jäi isa juurde ja mina emaga), siis ei kogenud ma ema poolt piisavalt armastust ja hoolimist. Kõige õnnelikum olin ma Lõuna-Eestis emapoolse vanatädi juures oma koolivaheaegu vee-tes. Kasvasin tema hoole all kuni koolini, sest lasteaeda mind miskipärast ei pandud. Vanatädi Ida oli meie peres ka minu teada ainuke usklik inimene ja käis vähemalt korra kuus kirikus armulauateenistusel. Mäletan, kuidas ta laulis õhtuti voodis kirikulaule ja vahel harva Jumalast rääkis. Palvetamas ei näinud ma teda küll kunagi, kuid ilmselt ta seda tegi ja minugi eest kostis. Nõukogude lapsena üles kasvades vaidlesin temaga nii mõnelgi korral Jumala olemasolu teemal. Vanatädi suri kahjuks paar aastat enne minu usule tulekut, kuid ma usun, et ta rõõmustas koos minuga igavikus olles. Pidin tõde- ma, et tal oli Jumala olemasolu suhtes õigus.

Minust sai kristlane suvel 1991, kui otsustasin EELK Põlva Maarja kogudusse leeri minna ja end koos tütreaga ristida lasta. Pastor Georg korraldas lisaks pühapäevastele jumalateenistustele ka palve- ja ülistuskoosolekuid, kuhu olid oodatud kõik leerilapsed. Üsna varsti olin andnud oma elu Jumalale ja laulsin ülistusgrupis, sest Jumal rääkis minuga tugevalt just nende laulude kaudu. Kogegin kaaskristlastes sellist armastust ja hoolimist, mida polnud mu elus ammu olnud, mind võeti nende hulka vastu ja minu eest hoolitseti. Minu vaimulikuks emaks sai Sirje, kes kutsus vastpöördunud noored naised oma

Foto: erakogu

Jana ristimine 1991, Jana paremalt esimene.

koju palvegruppi. Seal kord nädalas palvetades ja osaduses olles jätkus minu kasv kristlasena. Mäletan seda rõõmu, kui sain Püha Vaimuga ristitud, aga ka kurbust, kui mu ema ei mõistnud ega toetanud mind kristlasena. Aastaid hiljem on ta sellega siiski leppinud, sest olen oma usus kindlaks jäänud ega ole välisele survele alla andnud.

Paar aastat hiljem avasin ka enda kodus palvegrupi ja hiljem, kui EKNK Tilsi kogudus rajati, asusin seal ülistust juhtima. Kogudusega osalesime suviti Suurupis suveseminaridel, kus jagati head vaimulikku rooga ja sai mere ääres puhata, mis oli vaimulikuks kasvuks vajalik. Olin paar aastat ka diakonina Tilsi koguduse pastoriks.

Astusin aastal 1999 EMK Teoloogilisse Seminari veel nelipühilaseks, kuid lõpetasin 2003 meto- distina. Nii olid minu nn kodu- otsingud lõpule jõudnud ja meto- disti kirik on see, kus ma praegu- seni vaimuliku ja kaplanina olen. Märtsis 2003 abiellusin Reinuga ja koos oleme kõik need aastad teeni- nud Kärsa kogudust.

Kui vaimuandidest rääkida, siis ma tunnen, et mulle on antud usuand. Usk, mis pole kõikunud mitte üheski olukorras, on kingitus Jumalalt. Minu lemmikpsalm Piib- lis on 139 ja samuti on Jumal mind kinnitanud kahe kirjakohtaga Jere- mija 31:3 ning Jesaja 43:1-2. Iga päev koos Jumalaga on parim, mida kogeda saan.

METOnoorte kevadmatk

24. aprillil toimus metonoorte kevadmatk Männikjärve matkarajal Jõgevamaal. Tahtsime kutsuda noori välja ekraanide tagant, nautima loodust ning vestlusi sõpradega. Meie moto oli: Sõbrad, Söök, Sõnum. Kõik kolm „S-i“ olidki ole- mas, lisaks neljas „S“ – Sass (Urmas Sassian), kes valis matkaraja ja juhtis kogu matkamist.

Paidest sõitu alustades oli 3 kraadi sooja ja sadas lörtsi. Minu ülesanne oli organiseerida söök, milleks oli supp. See kaasas, võis sõit Män- nikjärve raba suunas alata. Meid oli kogunenud 26 inimest üle Eesti.

Alustuseks sai igaüks lehe piltidega matkara- jalt, et neid leida ja siis pildistada – selline foto- jaht, võitjale oli ka auhind. Lisaks saime kirja- kohad, mis oli abivahend vestluse alustamiseks. Matk sai alguse, Urmas juhtis ja meie kõik tema järel.

Männikjärve rabas on ilus 7-kilomeetrine matkarada, mille me umbes kolme tunniga ka lä- bisime. Vahepaladena viis Urmas meid kurssi matkavarustusega: mida võtta kaasa ühepäeva- seks matkaks, ööbimisega matkaks ja mägimat- kaks. Saime teada näiteks, mis on tipukott ja kassid! Kas sa tead? Ilma oli talvest suveni – saime nii vihma, lörtsi, rahet kui ka sooja päikest.

Matk lõppes maitsva ja kuuma Paide Waba-

Foto: Urmas Sassian

kohvikus tehtud supiga ja Ele Paju inspireeriva sõnumiga. Kas sa teadsid, et mullinätsul ja Piibli lugemisel võib olla sarnasusi? Ele julgustas meid keskenduma Jumala sõnale, mis paneb meid sä- rama ja Jumala valgust edasi andma.

Nii noored kui kaasas olnud täiskasvanud said kosutatud. Teen sullegi üleskutse, armas lugeja: liigume looduses, hoiame sidet sõpradega ja jul- gustame üksteist kirjakohtadega!

KRISTINA LEPIK,
noortetoimkonna liige,
Paide koguduse pastor

Noortetoimkond kasvab üheskoos

Oleme juba mõnda aega lugenud koos noorte- toimkonna liikmetega Craig Groescheli raamatut „Kristlik ateist“, mida soovitas meile Robert Tšeren- kov. Loeme peatüki kaupa ja saame Zoomis kokku, et koos arutada ning jagada. Kogeme iga kord, et see on tõeliselt eriline ja hea aeg kasvamiseks nii meeskon- naga kui ka isiklikus usus. Jagades oma mõtteid ja tuues näiteid meie endi elust, muudab see meid

lähedasemaks ning kuulates üksteise vaatenurki, saab alati midagi põnevat kõrva taha panna. Kindlasti soovitame ka teil „Kristlikku ateisti“ lugeda, sest see on pannud meid märkama erinevaid aspekte kristlase elust, mille peale igapäevaselt ei mõtle. Julgustame teid võtma kokku toreda kamba inimesi ja uurima mõnda raamatut!

MARIA TAMM,
Tartu Püha Luuka kogudus

Noortelaager

aeg
vanus

28. juuni - 03. juuli

15+

Noortelaager

21. - 24. juuli

11-14

WWW.METONOORED.WORDPRESS.COM

A	K	L	K	A	P	A	T	O	O	T	N	P
D	U	O	L	U	S	A	P	E	I	A	N	A
N	K	I	H	I	R	A	R	R	I	S	I	L
U	E	H	K	T	I	E	E	U	T	R	L	D
K	E	A	U	D	L	S	S	U	A	Ä	L	I
L	R	A	E	R	A	A	S	S	U	K	A	S
I	E	P	Ä	R	N	U	J	M	A	L	T	K
V	V	S	I	L	L	A	M	Ä	E	A	I	I
H	K	A	K	T	I	I	V	E	R	N	R	N
Õ	A	L	R	Ä	P	I	N	A	R	V	A	E
J	R	U	R	Õ	V	A	L	Ü	K	E	E	R

RISTSÕNA

Leia ristsõnast 23 kohanime, kus asuvad Eesti Metodisti Kiriku kogudused. Sõnad jooksevad horisontaalselt, vertikaalselt, alt üles, ülalt alla, vasakult paremale, paremalt vasakule ja diagonaalis. Mõni täht sobib mitme nime sisse. Piirkondade leidmiseks on abiks on www.metodistikirik.ee veebileht.

Kui oled kõik 23 kohanime üles leidnud, jääb 19 tähte kasutamata – nendest saad kokku lugeda lahenduse, milleks on peagi EMK-s rajatava koguduse nimi ja linn, kus see kogudus tegutsema hakkab.

AJAKIRJA KODUTEEL TELLIMINE

Veebilehe minuajakirjandus.ee sulgemise tõttu saab edaspidi ajakirja Koduteel tellida toimetuse kaudu. Tellimuse saab vormistada e-maili aadressil koduteel@metodistikirik.ee või telefonil 5012483 (Marjana Luist). Ajakirja aastatellimuse hind on 20 €. Üksiknumbri hind on 5,50 €.

TOETA AJAKIRJA KODUTEEL KIRJASTAMIST

Kuigi ajakirja Koduteel tellijate arv on viimastel aastatel märkimisväärselt kasvanud, tekitab ajakirja väljaandmine ikkagi miinust (kulud on suuremad kui tulud). Kui soovid ajakirja Koduteel väljaandmist toetada, saad teha annetuse Eesti Metodisti Kiriku arveldusarvele EE641010052004731009, selgitus: Koduteel annetus.

SAADA AJAKIRJALE

KODUTEEL MATERJALI

Ootame teie lugusid ja fotosid ajakirja järgmisesse numbrisse, mis ilmub septembris. Sügisese numbri fookusteemaks on annid ja teenimine.

Materjali ootame 1. augustiks e-mailile koduteel@metodistikirik.ee või posti-aadressil: Ajakirja Koduteel, Eesti Metodisti Kirik, Narva mnt 51, Tallinn 10120.

Eesti Metodisti Kiriku SUEKONVERENTS 2021

LAAGRIKESKUS GIDEON | Aa rand

5.–8. AUGUST 2021

Minge kõike maailma, kuulutage
evangeeliumi kogu loodule!

Markuse evangeelium 16:15

Eesti Metodisti Kirik